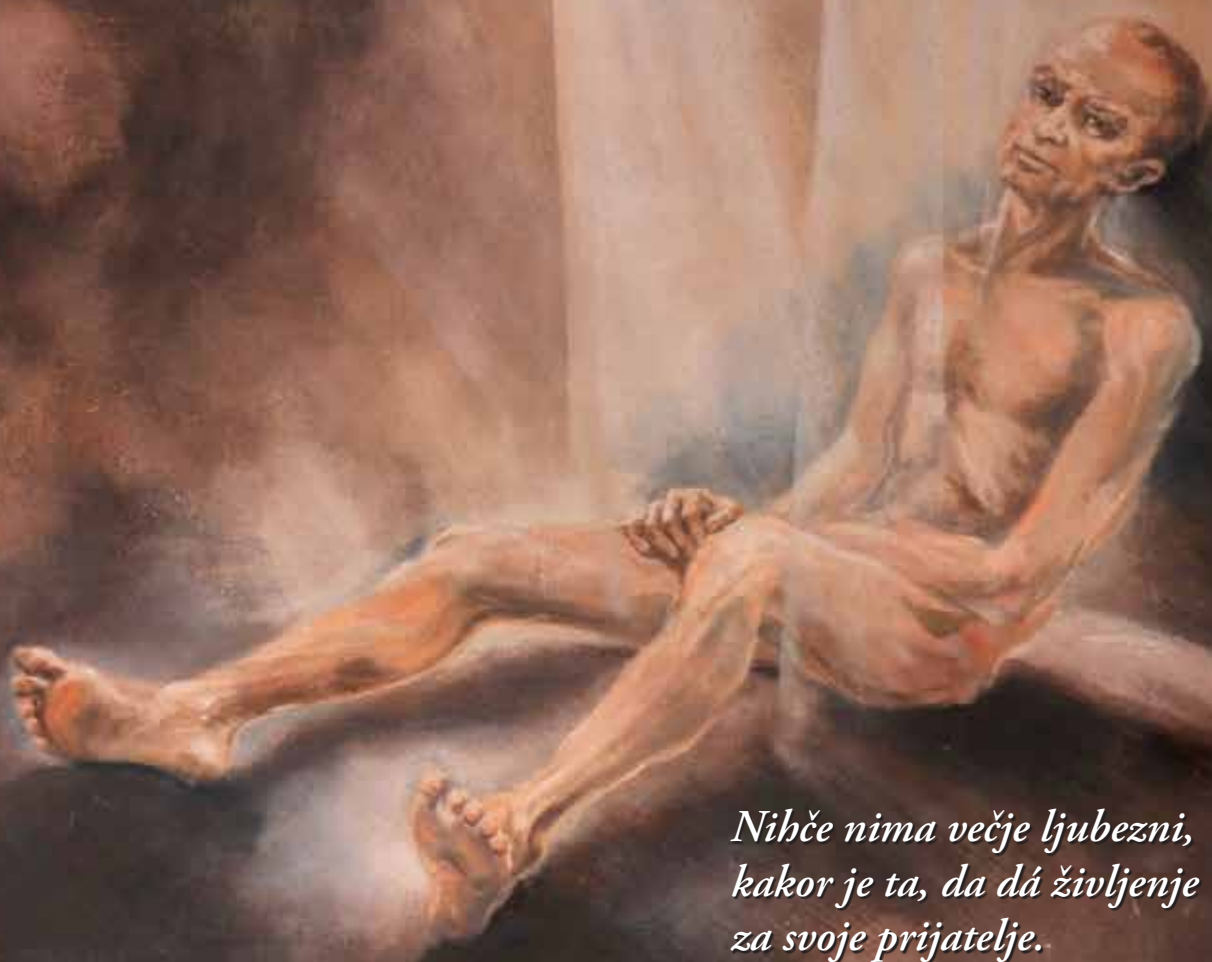

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

XXX. leto • 2020

1

*Nihče nima večje ljubezni,
kakor je ta, da dá življenje
za svoje prijatelje.*

Jn 15,13

Kazalo

- 3 Uvodnik
- 4 Duhovni pogledi
- 9 Papež Frančišek Frančiškovim
- 11 Svetopisemske ikone
- 12 Luč svete Klare
- 14 Pogovor
- 19 Brezmadežna
- 24 Biseri molitve
- 26 Frančiškov svetni red
- 27 Med minoriti
- 28 O Assisiju
- 30 Utrinki iz Assisija
- 35 Otroci med nami
- 36 Reportaža
- 40 In memoriam
- 42 Iz Frančiškovih revij
- 43 Obvestila

Naslovnica: Ivana Curilović, Maksimilijan Kolbe v celici smrti (relief v bivšem samostanu patrov minoritov na Zaloški cesti v Ljubljani).

Sveti Frančišek in Maksimilijan Kolbe: dva cvetova, ki sta se razcvetela na Božjih poljanah zaradi ponižnega sprejemanja Božje volje. Slednji je dobesedno daroval svoje življenje za bližnjega, za družinskega očeta, namesto katerega je šel v smrt v taborišču Auschwitz, Frančišek pa je ravno tako izgorel v ljubezni do Boga in svojih bratov.

Naj nam bo vzklik sv. Frančiška: »Hvalite in poveljujte mojega Gospoda in zahvalite se mu in služite mu v veliki ponižnosti« spodbuda na naši poti življenja.

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

Nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami in BREZMADEŽNA.

Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slov. min. prov. sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Doroteja Emeršič, p. Martin Gašparič, p. Igor Salmič, prov. minister, p. Andrej M. Sotler, p. Slavko Stermšek, Eva Strajnar, p. Janez Šamperl, p. Damjan Tikvič

Glavna urednica: Doroteja Emeršič

Odgovorni urednik: p. Igor Salmič, prov. minister

Tehnični urednik: p. Danilo Holc

Fotografije: Ubald Trnkoczy, Benjamin Verdenik, Barbara Šešek, Jure Tikvič, arhiv

Fotografija na naslovnici: Ubald Trnkoczy

Lektorica: Barbara Rodošek

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Elektronska pošta: doroteja.emersic@gmail.com

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

ISSN 1854-7990

Blagor ponižnim

Lovila sem ribe po svojem načrtu in nič ujela. Moje mreže so ostale prazne. V tistem trenutku je Jezus neopazno vstopil v moj čoln življenja. Moje srce je zatrepetalo. Rekel mi je: »Janja, odrini na globoko.« Ni me obsojal, da sem lovila na napačnem kraju. Spregovoril mi je na srce tako jasno in močno, da poslej ne morem več dvomiti vanj. Zgodil se je trenutek srečanja, ki ga je Nataša Ahčin ubesedila v pesmi: »Nisem spoznala, kdo si, a Ti si sijal in sijal ... vso mojo ranjenost si venčal z usmiljenjem.«

Vrgla sem mrežo na njegovo besedo in ujela duhovne vaje v vsakdanjem življenju v občestvu Romar. Tam mi je Sv. Duh dal spoznati duhovno spremljevalko. Velika življenjska milost je srečati nekoga, ki gleda nate z božjim pogledom. Duhovna spremljevalka hodi ob meni in me sprejema takšno, kot sem, tam, kjer sem. Ne hodi pred menoj niti za menoj. Moli zame, me posluša, nikoli ne obsoja, nikamor ne sili. Skupaj sva molili na Natašinem grobu. V duhovnem pogovoru z njo se v meni prebujajo navdih Sv. Duha, se v meni prebujajo božje življenje. Ko se srečava, me najprej nežno objame. Diši po Jezusu. Oblečena je v Marijino ponižnost. Večkrat mi reče: »Sem le orodje v Božjih rokah.«

Andre Louf je v knjigi Milost zmore več zapisal: »Bog nam nikoli ne reče ‚Ljubim te, ker si lep‘, temveč: ‚Ljubim te, ker si to ti, kakršen si in kakršni koli že so tvoji grehi in zablode.‘ Ta edina drža, ki presega vsakršno besedo, lahko umiri drugega in ga spravi z najtemnejšimi področji njegove osebnosti, ki mu vzbujajo strah in sram. Brezpogojno sprejemanje je druga beseda za ljubezen.« Bog je ljubezen, ki je ponižnost.

Ponižnost je krepost, da na sebe gledam, kakršna sem v resnici, z vsemi dobrimi in slabimi lastnostmi, da se

zavedam svoje omejenosti in jo zmorem sprejeti. To v meni prebujajo odpuščanje sebi, drugim in Bogu. Tega ne zmorem sama od sebe. Jezusova brezpogojna ljubezen ozdravlja razdeljenost in ranjenost znotraj mene. P. Vili Lovše pravi: »Kdor ne pozna domačnosti in zaupnosti z ljubečim Bogom, ne more biti ponižen. Bolj se počutim majhnega, bolj bom dojel veličino Njega, ki me vabi na gostijo življenja.«

Ponižnost prebujajo hvaležnost. »Kaj pa imaš, česar bi ne prejel?« (1 Kor 4,7) Ob koncu duhovnega pogovora se mi duhovna spremljevalka vedno zahvali za srečanje z menoj. Ponižnost je pripravljenost za služenje. Prejeli smo, da lahko darujemo drugim, ne da bi šteli. Bolezen moje sestre Nataše me je najbolj zares povabila v šolo ponižnosti in služenja. Ponižnost se ne razglaša in ne napihuje. Ponižen človek išče občestvo, drugi so zanj bratje in sestre, ne tekmeči in sovražniki. Bog, ki je ljubezen, nima sovražnikov. Največji zgled ponižnosti nam je Jezus. »Učite se od mene, ker sem krotak in v srcu ponižen, in našli boste počitek svojim dušam« (Mt 11,29). Jezus je razpel zame in za vse nas svoje ročice v bornih jaslilih, razpira svoje roke na trdem lesu križa, da bi nas odrešil. Divo Barsotti v knjigi Hvalnice Bogu Najvišjemu piše: »V evharistiji gre za ponižnost Boga, ki se skriva, ker te ljubi, se izniči, da bi bil tvoje življenje, tvoje bogastvo; ves se ti prilagodi in ves se ti da.«

V svojem prvem opominu sv. Frančišek Asiški piše: »Glejte, vsak dan pride k nam ponižnost. Vsak dan stopa iz Očetovega naročja na oltar v duhovnikove roke.« Kolikokrat grem mimo, kolikokrat se izgovarjam, da nimam časa. Zato so moje mreže prazne. A vedno znova sem najdena, nošena izgubljena ovca. Ljubeč Božji dotik v meni prebujajo božji pogled nase, na brate in sestre in na stvarstvo.

Sadovi ponižnosti so mir srca, veselje, odprtost za Božji načrt, bratstvo ... Nekaj tednov pred odhodom pred Božje obličje mi je oče rekel: »Če ne bi bil veren, v tej bolezni ne bi zdržal.« Slišala sem njegov krik: »O, Marija, pomagaj.« V nemoči in bolečini se je v veri obračal k Materi Mariji. Ob njegovi postelji sem izkusila, kako Bog po Mariji tolaži, objema in dviga ponižne. Kako nas Bog dviga iz groba v večno nebeško radost. Aleluja!

Janja Ahčin

Ponižnost – evangelijska pot k svetosti

p. Martin Kmetec

Izvor latinske besede »humilitas« – ponižnost je pomenko povezan z besedo »humus« – zemlja. Ponižnost se poraja ob zavedanju, da smo iz prsti; morda se kmet ali menih, ki obdelujeta zemljo in se sklanjata k njej, na ta način uči ta ponižnosti. Beseda ponižnost nam priključuje prostorsko, vertikalno razsežnost, zato ob iskanju njene pomena pomislimo na to, kar je nizko, spodaj, pri tleh; po drugi strani pa nam ta ideja priključuje nasprotno: tisto, kar je zgoraj: »... vsak, kdor se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan« (Lk 14,11).

V evangelijskem sporočilu ne gre za nek družbeni napredek, pač pa za radikalen obrat v človeškem obstoju, njegovem odnosu do Boga ter vseh njegovih odnosih do sočloveka. Vesela novica evangelija je vesela zato, ker je človek v Kristusu odrešen in privzdignjen k Bogu; v Jezusu smo postali Božji otroci.

Danes, v času »selfijev« in narcisoidne kulture, je ponižnost krepost, ki v svetu vsakdanjih medčloveških odnosov ni priznana; povezana je z nemočjo in slabostjo, morda tudi s pomanjkanjem ponosa. Ponižen človek je pojmovan kot človek brez hrbtenice, ki se ne zna postaviti zase in utrditi pravih mej v odnosu do soljudi ter se vedno ukloni volji drugih. V tem je gotovo veliko resnice.

V življenju je s ponižnim odnosom do sveta in ljudi težko preživeti; to je težko predvsem za tiste, ki so na takšen ali drugačen način slabotni, nemočni in ubogi. Vendar imajo ravno ti v evangeliju središčno mesto; njim je namenjena vesela novica o Božjem kraljestvu. Pomislimo samo na govor na gori in uvodno vsebino govora – blagore ali pa na Marijine besede v hvalnici Magnifikat: »Ozrl se je na nizkost svoje dekle« (Lk 1,48).

Ponižnost je nasprotje napuha, ki je temeljni razlog greha, samovoljnosti, ki je pripeljala naša prastarša Adama in Evo do želje, da bi postala enaka Bogu v spoznanju, moči in svobodi. Slednje je pravzaprav načelo današnje postmoderne civilizacije. Thomas Merton pravi: »Napuh je trmasto vztrajanje, da bi bili to, kar nismo in kar nam nikoli ni bilo namenjeno biti. Napuh je globoka, neutešljiva potreba po utvari; pretirana zahteva, da bi drugi verovali v laž, ki smo jo naredili zase, da bi bili z njeno pomočjo prepričani o samih sebi.«¹ Teološko je krepost ponižnosti vezana na odnos do Boga, kar pomeni, da se človek zaveda in sprejema svojo dokončno odvisnost od njega. Torej je zdravilo proti napuhu ponižnost, drža, po kateri Bogu priznavamo prvo in posebno mesto v svojem življenju.

Izvor in prvi zgled ponižnosti je Bog sam

Vera v Božje učlovečenje je s čudenjem in strmenjem polnila vse svetnike, mistike in teologe, ki so se poglobljali v to skrivnost. Kako je mogoče, da bi Bog zaradi svoje vzvišenosti in popolne drugačnosti božje narave človeku razkril svojo notranjo veličino? Frančišek je velik del svoje molitve in premišljevanja posvetil Božji ponižnosti, ki je pravzaprav Božja pripravljenost, odprtost in usmiljenje, po katerem se Bog želi približati človeku, da bi mu izkazal svojo ljubezen in ga odrešil. V prvem opominu, ki je posvečen evharistiji, se Frančišek pogloblja v skrivnost učlovečenja: nihče ni nikoli videl Očeta, ki prebiva v nedostopni luči (prim. 1 Tim 6,16), naš Gospod Jezus Kristus se je prikazal in nam je razodel Očeta; dal ga je spoznati, s tem da je prevzel našo človeško naravo, vendar ga moremo videti le v Duhu, torej s pomočjo vere: »Tudi Sina, kolikor je enak Očetu, nihče ne vidi drugače kakor Očeta, drugače kakor Svetega Duha« (FOpom 1,6–7). To pomeni, da je mogoče spoznati Kristusa kot Božjega Sina in v njem Božjo ponižnost, le če smo odprti Božjemu delovanju v nas. V Hvalnici Bogu Najvišjemu Frančišek hvali Boga tako, da ga poimenuje z

¹ Thomas Merton, *The New Man*, New York, Farrar, Straus and Giroux, 1999, str. 101.

različnimi vzkliki v obliki litanij, med katerimi zasledimo tudi besede: »Ti si ponižnost« (FHBN 4). Božja ponižnost se ne razodeva le v učlovečenju, pač pa v Božji presežnosti sami, kajti Bog se tako rekoč skriva, ko se umika naši sebični želji po posedovanju, a nam vendar ostaja blizu kot neskončna ljubezen, ki nas v svoji vsemogočnosti vzdržuje v bivanju.

Podobno Izak iz Niniv,² asirski mistik iz sedmega stoletja, vidi Božjo ponižnost neločljivo združeno z Božjim učlovečenjem. Božjo ponižnost primerja z oblačilom, ki si ga je Bog nadel, da ne bi zrušil človeškega upanja v doživetju nedojemljive skrivnosti Boga: »Pravzaprav je [ponižnost] oblačilo božanstva.«³ Po Besedi, ki se je učlovečila, je Bog preoblekel svoje božanstvo s ponižnostjo in govori z nami s pomočjo nje same, preko našega telesa.⁴ »Kdorkoli se pokrije z njo, je v resnici podoben njemu, ki se je spustil iz svoje veličine in je zagrnil svojo slavo, da stvarstvo, ki bi ga videlo, ne bi izginilo.«⁵ To obleko mu je »stkala« Božja volja v telesu Device; zato živeti ponižnost po Jezusovem zgledu pomeni obleči isto oblačilo: »Kdor koli se obleče v ta plašč, v katerem se je razodel naš Stvarnik, obleče samega Kristusa.«⁶ Oblačilo

pomeni človekovo istobitnost, osebnost, zato more ideja o ponižnosti kot oblačilu priklicati misel o žrebanju za Jezusova oblačila: »Ko so ga križali, so si razdelili njegova oblačila, tako da so žrebali« (Mt 27,35), kar pomeni dokončno ponižanje, sprejeto v ponižnosti.

Evharistična skrivnost – šola ponižnosti

V Pismu celotnemu redu Frančišek zapiše: »O čudovita visokost in pretresljiva ljubeznivost! O vzvišena ponižnost! O ponižna vzvišenost, da se Gospod veseljstva, Bog in Božji Sin tako poniža, da se zaradi našega zveličanja skrije pod neznatnim koščkom kruha! Poglejte, bratje, ponižnost Boga in izlijte pred njim svoja srca; ponižajte se tudi vi, da vas bo povišal« (2Fp 27–28). Evharistična skrivnost je šola ponižnosti. V veri smo povabljeni, da bi z ljubeznijo gledali in z vsem srcem sprejeli neizmerno skrivnost, po kateri Božji Sin postaja navzoč med nami pod podobo kruha.

Ponižnost kot drža našega življenja

Sveta Klara v Pismu Neži Praški primerja pogled na Kristusa s prisposodobno ogledala oziroma z gledanjem v ogledalo, v katerem tisti, ki motri Jezusa, postaja to, kar gleda, torej podoben njemu, ki ga opazuje – Kristus sam. Klara uporabi tri ključne besede: ponižnost, uboštvo in ljubezen. Ponižnost je temeljno načelo Božjega učlovečenja, ki je začetek Jezusove človeške narave; nato pa se ponižnost izraža v uboštvu, ki ga je živel Jezus. Obe lastnosti, ponižnost in uboštvo, sta zunanji izraz neizrekljive Božje ljubezni, ki se je dokončno razodela na križu:

2 Izak iz Niniv je eden največjih duhovnih mojstrov krščanskega Vzhoda, menih, ki je živel eremitsko življenje. Rojen je bil v današnjem Katarju pribl. leta 613 in pribl. leta 700 umrl v današnjem Iraku. Vpliv njegovih spisov je čutiti tako v pravoslavni kakor v katoliški duhovnosti.

3 Isacco di Ninive, *Un umile speranza*, Comunità di Bose: Edizioni Quiqajon, 1999, str. 169.

4 Prim. Isacco di Ninive, n. d., str. 169.

5 Isacco di Ninive, n. d., str. 169.

6 Isacco di Ninive, n. d., str. 170.

»Opazuj, pravim, na začetku tega ogledala uboštvo položenega v jasli in povitega v revne plenice. O čudovita ponižnost, o strmenje vzbujajoče uboštvo! Kralj angelov, Gospod nebes in zemlje je v jasli položen. Sredi zrcala si ogleduj ponižnost ali vsaj blaženo uboštvo, neštevilne napore in muke, ki jih je prestajal za odrešenje človeškega rodu. In na koncu tega ogledala se zazri v neizrekljivo ljubezen, s katero je hotel trpeti na mučilu križa in na njem umreti najsramotnejše smrti« (4KIPNP 19-23). Cilj gledanja v ogledalo je »ogledovati svoj obraz«; ko gre za evangelij, pa to pomeni primerjati svoje življenje z življenjem Jezusa Kristusa. Beseda »najsramotnejša« kaže na ponižanje, ki ga je poleg telesnega in dušnega trpljenja v svoji smrti doživel Jezus. Svetniki nas vodijo k premišljevanju o težkem izzivu, kako preseči ponižanje s ponižnostjo; kako naj to, kar nas rani, postane vir naše ponižnosti.

Življenjski pomen ponižnosti

V prvem Petrovem pismu beremo: »Prav tako mlajši, podredite se starejšim. V medsebojnih odnosih se vsi oblecite v ponižnost, ker Bog se prevzetnim upira, ponižnim pa daje milost. Ponižajte se pod močno Božjo roko, da vas ob svojem času poviša« (1 Pt 5,5–6). Resnična ponižnost se izkaže tudi v prenašanju nerazumevanja oziroma doživetih krivic in v odpuščanju.

Mnoga temeljna vprašanja človeškega življenja ostajajo brez odgovora; človeku preostaneta le upanje in vera. Knjiga Svetega pisma Pridigar nam spričo težkih in zagonečnih življenjskih vprašanj izroča spoznanje, da je ponižnost najgloblja oblika modrosti. Velikokrat je treba zavestno dopustiti, da imajo drugi zadnjo besedo. Sodobno vodenje podjetij, organizacij in javnih služb poleg osebne sposobnosti voditelja zahteva ponižnost uma, pripravljenost za sprejemanje idejnih prispevkov vseh ljudi, s katerimi vodja sodeluje, kajti različne ideje morejo doprinesti k boljši učinkovitosti. Da ne govorimo o tej kreposti pri nosilcih vodstvene službe v Cerkvi, ki imajo enako pomembno vlogo kot laiki, ki na podlagi skupnega razločevanja pomagajo pri iskanju najboljših rešitev.

Pot ponižnosti

Nobena krepost ni pridobljena za vselej. Kako si prizadevati za ponižnost? Osnovno vprašanje je, ali bom videl druge in jih postavil na pravo mesto v svojem življenju ali pa bom gledal in mislil samo nase. Ponižnosti se učimo, ko gledamo uboge, ki nimajo ničesar, s čimer bi se hvalili; ko vidimo tiste, ki trpijo zaradi različnih razlogov. Zavestna odločitev za pot ponižnosti pomeni ločitev od logike sveta; ta korak ponazarjajo eremiti, menihi, Frančiškovi bratje in svetniki, ki so stoletja zapuščali svet, da bi se popolnoma posvetili Bogu.

Po mnenju Izaka iz Niniv se je nemogoče približati Bogu brez kesanja, ravno tako ni mogoče brez obžalovanja lastnih grehov doseči opravičenja. Izak pravi: »Ponižnost se rodi iz spoznanja o Bogu in nas samih.«⁷ Če smo odprti do življenja in drugačnosti, se bomo pripravljali učiti, kljub temu da smo morda že v letih. Ena od vsakdanjih resničnosti življenja so naše napake v medčloveških odnosih, pri delu, študiju. Napake nas ponavadi potrejo, ker nam onemogočajo uspeh ali pa nam razkrivajo našo krhkost. Če smo pripravljani hoditi po poti za Jezusom, se bomo učili iz svojih napak in jih popravljali. Najboljša pot za učenje iz lastnih napak je, da se z njimi pošteno soočimo in da jih z dobro voljo popravimo. Ponižnost ne pomeni, da rečemo, da nimamo prav, ko imamo prav, niti od nas ne zahteva, da molčimo, ko pride do nesporazumov. Ponižnost nas vodi do čistega pogleda na resnico in pomeni, da se izrazimo še jasneje, vendar vedno na blagohoten način in s ciljem, da bi razvijali medsebojno razumevanje.

Vsak, ki išče najgloblji pomen svojega življenja, bi moral začeti s ponižnostjo oziroma v ponižnosti. S ponižnostjo pridemo do sprejetja Božjega načrta za naše življenje, z njeno pomočjo se pripravljamo, da bi predani Božji volji sprejeli tudi trpljenje in težke dogodke. Ponižnost je drža oziroma ravnanje, ki more dati zlahtnost našemu življenju in narediti naše medčloveške odnose lepše.

Kadar smo ponižni, takrat smo taki, kot si nas je zamislil Bog

Neža Tomažič

Pred nekaj časa sem približno pol leta preživela v skupnosti Cenacolo. To je skupnost za odvisnike in druge izgubljene mlade, ki želijo spet najti luč v svojem življenju. Išče se jo na preprost način: z redom pri delu in molitvi ter z iskrenimi odnosi v bratstvu.

Tam sem tudi sama spet našla smisel življenja. Ko se oziram nazaj, pa ugotavljam, da sem se veliko naučila tudi o ponižnosti, čeprav nismo govorili o njej. Živelimo jo. To so bili majhni, vsakdanji koraki, v skupnosti povsem samoumevni, danes pa zame tako dragoceni. Najprej sem opazila najbolj konkretne stvari. Pri mizi nikoli ni nihče natočil vode najprej sebi, čeprav je cel dan delal na polju, drugi pa je pletel rožne vence. Najprej je vodo ponudil vsem ostalim. Ko je zmanjkalo drv, nihče ni čakal, da bo odgovorni to opazil; preprosto se je javil za to delo, pa čeprav je to pomenilo, da gre v mrazu in snegu do pet minut oddaljene drvarnice in se vrne z mokrimi čevlji. Tudi ko smo imeli goste in je bilo krožnikov še enkrat več, ni bilo težko najti nekoga, ki bi se javil za strežbo in pomivanje posode. Ali pa – čeprav sta bila za pomivanje posode zadolžena samo dva – je vedno kdo ponudil

svojo pomoč vsaj pri brisanju in pospravljanju. Ko smo delali, je vedno kdo vzel tisto slabšo in malo polomljeno metlo, da bi drugi dobil boljšo. In vedno se je nekdo lotil težje naloge. Tega nikoli nismo počeli zato, ker bi morali. Tako se v skupnosti živi. Najprej samo opazuješ, potem pa to postane tudi tvoj način življenja. Preprosto si želiš služiti, dati prednost drugemu.

Ponižnost sem videla tudi v odnosih. Ko se je kdo s kom sporekel in se mu je po nekaj dnevih molitve in tišine prišel opravičit, opravičilu ni dodajal svojih razlogov, na primer »bila sem res slabe volje« ali »res si me razjezil«, niti ni bilo govora o tem, kaj je drugi storil narobe. Samo iskreno je povedal, kje ga je sam polomil. In ko smo enkrat na mesec podelili z ostalimi, kako živimo, smo se opravičili tudi za tiste majhne kompromise, ki jih nihče ni videl, a skupnost je bila zaradi njih prikrajšana za posameznikovo resnično prisotnost ali darove. Ponižnost pomeni, da priznamo resnico o sebi. Največ pa sem se o ponižnosti v skupnosti naučila v kapeli. Vsak dan smo molili pred Jezusom v evharističnem kruhu. Tam smo vsi klečali. Na začetku mi je bilo čudno in sem to počela

samo zaradi ostalih, potem pa je to tudi zame postala edina logična drža, ki jo imam pred Jezusom: če se je On lahko tako ponižal, da je prisoten v kruhu, ki nam je tako blizu, lahko tudi jaz s svojo držo pokažem svojo vero, da je moj Gospod in moj Bog.

V skupnosti smo ponižnost res konkretno živeli, drug drugega smo spodbujali in opominjali. Danes mi je veliko težje živeti na tak način. Veliko težje se mi je odločiti, da bom najprej poskrbela za drugega, ali pa se opravičiti, ne da bi namignila tudi na krivdo drugega, veliko težje mi je klečati pred Jezusom, ko itak »vsi« sedijo. Za ponižnost se moram odločiti vsakič znova. Kadar zmorem narediti ta korak, se počutim bližje sebi in Bogu. »Kadar smo ponižni, takrat smo taki, kot si nas je zamislil Bog,« je pri študentski maši na Tromostovju rekel p. Marjan Čuden. Takrat postajam bolj podobna tisti Božji podobi, po kateri nas je ustvaril. Namesto svojega jaza v središče postavim D/d drugega: Boga in sočloveka. Ponižnost me tako osvobaja egoizma, osvobaja me tega, da bi samo sebe postavljala na mesto Boga, predvsem pa mi odpira srce, da lahko slišim Božje povabilo in človeške potrebe.

A nihče ne bi zmozel biti ponižen, če ne bi bil nekdo pred nami iz ponižnosti do konca ponižan. »Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje« (Jn 15,13). Njegov zgled ponižnosti, ki je sad ljubezni, me spodbuja, da se tudi sama odločim za ponižnost, za majhna preprosta dejanja, taka kot tista, ki sem jih živela v skupnosti Cenacolo. Njegov zgled ponižnosti me spodbuja, da lahko skupaj s sv. Franciškom rečem: »Hvaljen, moj Gospod!«

PONIŽEN ČLOVEK

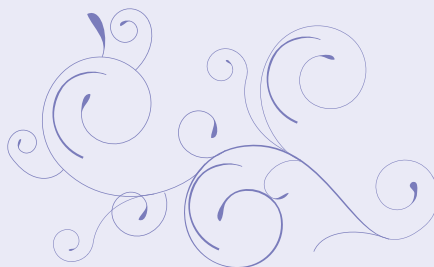
Saj je domala takšen kot ostali,
le za spoznanje manj skrbi ga smrt,
ponižanje ga malo manj užali,
in ko trpi, je malo manj potr.

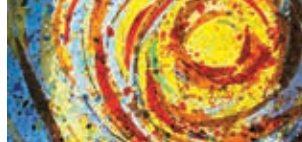
Ne toži nad ljudmi, a če že toži,
se zdi, da se ne zdi mu čisto prav,
verjame v dobro, rad je v svoji koži
in ni mu žal za vse, kar je razdal.

Všeč sta mu breg in družina vesela,
le včasih jo odtava kam na stran
in včasih tih obstane sredi dela
za en objem s Teboj, ker je kristjan.

Tak je kot vsi, samo da si mu Ti
edini cilj in smisel vseh poti.

Milan Debeljak

Oblecite si ponižnost

p. Milan Kos

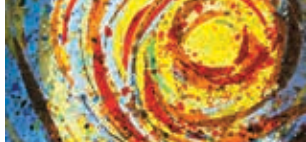
Ponižnost je v današnjem času žal izredno slabo razumljena krepost in o njej morda niti ne želimo ali ne upamo govoriti. Kultura, ki nas obdaja, povečuje karizem, zato ima do ponižnosti posmehljivo stališče. Povečuje samozavest, ponos in dostojanstvo. Velik del modernega brezboštva je posledica ošabnosti človeka, ki ne potrebuje Boga, da bi lahko bil sam bog. Zato je napuh kot nasprotje ponižnosti prvi med glavnimi grehi.

Lahko bi rekli, da je ponižnost resnicoljubnost do sebe. Takšna ponižnost si ne zatiska oči: ne pred dobrimi lastnostmi in prav tako ne pred pomanjkljivostmi. To tudi ne izključuje naše zdrave ambicioznosti, ki ni v domišljavosti, ampak v odgovornosti za lastne darove, ki jih moramo pomnožiti kot talente. Zaničevati se in samega sebe dajati v nič ni prava ponižnost. Prava ponižnost zahteva, da smo pošteni do sebe in drugih in se zavedamo svojih omejenosti ter jih znamo sprejeti. Ob dobrih lastnostih narekuje ponižnost tudi hvaležnost. »Kaj pa imaš, česar nisi prejel? In če si prejel, kaj se ponašaš, kakor da nisi prejel?« (1 Kor 4,7) Za apostola Pavla je temeljni razlog za ponižnost dejstvo, da smo vse prejeli od Boga.

Poleg resnicoljubnosti je znamenje ponižnosti pripravljenost služiti. Kar je v nas dobro, nam ni podarjeno zato, da bi se s tem ponašali, ampak zato, da lahko drugim

dajemo zastoj in ne da bi pričakovali vračilo, ker smo vse dobro prejeli sami. Resnicoljubna ponižnost tudi ve, za katere službe in mesta se ne sme potegovati. Tako stališče je mogoče samo tedaj, če na svoje delovanje ne gledamo kot na svoje uveljavljanje, ampak kot na službo Božjemu kraljestvu. Vse je odvisno od tega, ali hočem uveljaviti predvsem samega sebe ali pa nekaj narediti in dati od sebe, da bo koristilo celotni skupnosti. Če velja, da imamo ustrezne sposobnosti, potem nimamo samo pravice, temveč tudi dolžnost, da sprejmemo neko službo. Ponižnost ni v tem, da je nočemo sprejeti, ker se bojimo, da ne bomo vedno želi pohval.

Ponižnost si išče sodelavce. Če hočemo vse narediti sami, da bi tudi slavo želi sami, je napuh. Druge potrebujemo na pravi način samo tedaj, če so za nas bratje in sestre, s katerimi zmoremo marsikaj, česar ne zmoremo sami. Ponižnost edina pospešuje skupnost in sodelovanje. Kdor je ponižen, se zaveda, da potrebuje druge in ne nazadnje Boga samega. Razpoznavni znak, s katerim lahko razločujemo krepostno ponižnost od navidezne in zaigrane pohlevnosti, sta torej resnicoljubnost in pripravljenost služiti Božjemu kraljestvu ter bratom in sestram, tudi če je tisto, kar premoremo, bolj malo in skromno.

Edino znamenje ponižnosti je sprejeti ponižanje

Papež Francišek je med sv. mašo, ki jo je daroval 5. decembra 2017 v kapeli sv. Marte, dejal, da je ponižnost v življenju kristjana nepogrešljiva. Oprl se je na odlomek iz knjige preroka Izaija (Iz 11,1–10), ki se je bral med bogoslužjem, in spomnil, da je vsak kristjan kot »majhen poganjek, na katerem bo počival Gospodov duh, duh modrosti in razumnosti, duh sveta in moči, duh spoznanja in strahu Gospodovega«.

In kakšen je stil kristjana? Po papeževih besedah je to stil, ki je enak Jezusovemu – ponižnost. »Potrebni sta vera in ponižnost, da bi verovali, da bo ta poganjek, ta tako majhen dar prišel do polnosti darov Svetega Duha. Potrebna je ponižnost, da bi verovali, da je Oče, Gospod nebes in zemlje, kakor pravi evangelij, vse te stvari prikril modrim in razumnim in jih razodel malim. Ponižnost pomeni biti majhen kakor poganjek; vsak dan raste, potrebuje Svetega Duha, da bi lahko šel naprej, proti polnosti svojega življenja.«

Sveti oče je nadaljeval, da nekdo morda misli, da biti ponižen pomeni biti lepo vzgojen, omikan, imeti zaprte oči med molitvijo. A to ni ponižnost. Kako torej lahko vem, ali sem zares ponižen? Papež Francišek je odgovoril: »Obstaja znamenje, znak, edini: sprejeti ponižanja. Ponižnost brez ponižanja ni ponižnost. Ponižen je tisti moški, tista ženska, ki je sposoben prenašati ponižanja, kakor jih je prenašal Jezus, ponižan, veliki ponižani.« Papež je spomnil na zgled mnogih svetnikov, ki niso samo sprejeli ponižanj, ampak so zanje celo prosili, da bi bili tako bolj podobni Jezusu.

Apostol Pavel Filipljanom takole naroča: »Ne delajte ničesar iz prepirljivosti in ne iz praznega slavoheleja, ampak imejte v ponižnosti drug drugega za boljšega od sebe. Naj nobeden ne gleda samo nase, temveč tudi na druge. To mislite v sebi, kar je tudi v Kristusu Jezusu. Čeprav je bil namreč v podobi Boga, se ni ljubosumno oklepal svoje enakosti z Bogom, ampak je sam sebe izpraznil tako, da je prevzel podobo služabnika in postal

podoben ljudem. Po zunanosti je bil kakor človek in je sam sebe ponižal tako, da je postal pokoren vse do smrti, in sicer smrti na križu. Zato ga je Bog povzdignil nad vse in mu podaril ime, ki je nad vsakim imenom, da se v Jezusovem imenu pripogne vsako koleno bitij v nebesih, na zemlji in pod zemljo in da vsak jezik izpove, da je Jezus Kristus Gospod, v slavo Boga Očeta« (Flp 2,3–11). Naš Odrašenik nam je torej največji zgled ponižnosti.

Sv. Francišek Asiški je v XVII. opominu takole zapisal: »Blagor tistemu služabniku, ki se zaradi dobrega, ki ga Bog izreče in stori po njem, ne ponaša bolj kakor zaradi dobrega, ki ga Bog izre-

če in stori po kom drugem. Greši pa človek, ki hoče več prejemati od svojega bližnjega, kakor pa da bi sam kaj od svojega hotel dati Gospodu Bogu.« V XIX. opominu nadaljuje: »Blagor služabniku, ki se nima za boljšega, kadar ga ljudje poveljujejo, kakor pa tedaj, kadar ga imajo za ničvrednega ter ga omalovažujejo in prezirajo. Človek namreč toliko velja, kolikor velja pred Bogom, in nič več.«

Pravo znamenje naše ponižnosti je, kakor je razvidno iz homilije papeža Franciška in iz opominov sv. Franciška, sprejeti ponižanje po vzoru našega Odrašenika Jezusa Kristusa. To pa je ena najtežjih stvari našega zemeljskega življenja, si upam trditi. Mislim, da se s tem bolj ali manj pogosto srečujemo vsi in sprašujemo: Kako biti vedno in povsod ponižen? V ponižnosti se moramo vaditi in računati na Božjo pomoč. Sam Jezus je takole molil k svojemu Očetu: »Oče, če hočeš, vzemi ta kelih od mene, toda ne moja volja, temveč tvoja naj se zgodi« (Lk 22,42). Naj nam pri drži ponižnosti pomagata Jezusova drža in naslednja molitev.

*Gospod Bog, pomagaj nam,
da se naučimo iskrene ponižnosti,
kajti bolj ko smo ponižni, bližje smo tebi.
Želimo služiti bratom in sestrkam zaradi tebe.
Naj to služenje navdihujeta
velika ponižnost in ljubezen!
Kadar bomo čutili,
da moramo biti odločni,
naj ostanemo ponižni in ljubeznivi.
Opogumi nas,
da bomo prav uporabljali talente,
ki si nam jih podaril.
Naj to delamo s hvaležnim srcem,
v zavesti, da smo jih prejeli od tebe.
Naj postanemo vedno bolj podobni tebi,
ki si »krotak in v srcu ponižen«.*

Bartimaj (Mr 10,46–52)

Alan Tedeško

Pripovedi o slepih so v Svetem pismu izredno pomembne, saj nam pogosto ironično kažejo, da slepi pravzaprav dobro vidijo stvarnost.

Kratek evangelijski odlomek o Bartimaju pripoveduje o tem, kako se Jezus s svojimi učenci spusti v Jeriho. Mesto leži v geografski depresiji, 250 m pod morsko gladino. Ko se Jezus začne dvigovati, sreča človeka, ki ga je življenje vrglo in prilepilo na cesto. Ker ni ničesar videl, je zelo dobro poslušal, in ko je slišal, da gre mimo Jezus, ki odpira oči slepim, je začel vpiti: »Jezus, Davidov sin, usmili se me!« Vpil je tako močno, da je prisilil Jezusa, da se je ustavil. Ko ga je Jezus končno poklical, se je odpovedal vsemu, kar je imel, odvrnil svoj plašč, ki predstavlja njegovo hišo, in stekel predenj. Jezus ga je vprašal, kaj želi, mu dovolil, da je Bartimaj povedal svojo zgodbo, ter ga poslušal. Jezus je v svojih srečanjih vedno zelo konkreten in odgovarja le osebno: »Pojdi, tvoja vera te je rešila!«

Ko na pripoved pogledamo z ozirom na Jezusa, lahko odkrijemo drugo plast zgodbe, ki ima bolj simbolni značaj. Jezus se spušča v depresijo Jerihe, v globine, kjer so ljudje žrtve teme in smrtne sence. Tipološko branje od nas želi, da v tem odlomku odkrijemo Jezusa, Davidovega sina, ki se spušča k ljudem v globine zemlje in jih rešuje vezi smrti. Njihov krik postane Jezusov krik, ki

se dviga k Očetu. Jezus se poistoveti z ljudmi, ki potrebujejo odrešenje, in jih rešuje.

Ko naredimo še korak dalje in odlomek aktualiziramo, ga lahko primerjamo s tem, kar se dogaja v zakramentih. V zakramentih Cerkve se namreč Jezus nenehno spušča k ljudem. Čeprav so to na prvi pogled preprosta znamenja, pa se za njimi skriva Jezusovo odrešensko delovanje. To delovanje lahko vidimo samo v luči vere, sicer ostajamo slepi: »Pojdi, tvoja vera te je rešila!«

Na osebni ravni Jezus pravi: »Pokličite ga!« Besedilo kliče nas – ne množice ljudi, ampak vsakega posebej. Množica je v evangelijskih pogosto ovira, ker ljudem, ki bi radi srečali Jezusa, onemogoča dostop do njega. (»Mnogi so ga grajali, naj umolkne, on pa je še glasneje vpil.«) Pomislimo, kakšno dostojanstvo nam daje Bog, če bi se rad preko svojega evangelija srečal z nami. Njegova beseda tudi nas sprašuje: »Kaj hočeš, da

ti storim?« Ko nas Bog pokliče, pričakuje naš odgovor, zato se ne moremo skriti za drugimi, ampak mu moramo odgovoriti osebno. Jezus ne gleda le na Cerkev, kjer se ljudje lahko skrivamo med množico drugih vernikov, ampak pričakuje naš osebni odgovor. Vera, ki jo Jezus pričakuje, je naša želja, da bi spregledali. Prosim Jezusa, da bi spregledali, je isto kot reči: »Jaz ne zmorem, zato te prosim.« V našem življenju je dovolj, da si vero želimo; da pa si jo želimo, se moramo osvoboditi tega, kar nas ovira – plašča in množice – ter steči k Jezusu.

Pripoved se zaključuje z neobičajnim stavkom: »Tako je spregledal in šel po poti za njim.« Evangelist Marko nakazuje, da odlomek pravzaprav ne govori o ozdravitvi slepega, ampak o hoji za Jezusom. Učenci še niso dobro spregledali, kdo je Jezus, slepi pa je to zelo dobro videl. Ko je ugotovil, da ga Jezus jemlje resno in da se mu ponuja možnost rešenja, je odvrnil svoj plašč in stekel k Jezusu. Mi imamo veliko več gotovosti v svojem življenju, kot je imel slepi, zato smo veliko bolj zvezani s svojo slepoto. Videti Jezusa pomeni prepoznati v njem svojega učitelja in ga prositi: »Rabuni, da bi spregledal!«

Prošnja za pomoč v veri odraža majhnost prosilca pred velikim darom, zato je Bartimaj zgled ponižnosti, saj se zaveda svoje slepote in nemoči ter vpije k Bogu: »Jezus, Davidov sin, usmili se me!«

Oblecite ponižnost

s. M. Stanislava, OSC

**V medsebojnih odnosih
se vsi oblecite v ponižnost,
ker se Bog prevzetnim upira,
ponižnim pa daje milost (1 Pt 5,5)**

Ponižnost – ta krepost vseh kreposti je tako ljuba našemu Gospodu Jezusu Kristusu, hkrati pa tako težko dosegljiva naši prevzetni in uporni naravi, ki vedno znova povzdiguje svoj lastni »jaz«, se ogleduje v svoji namišljeni in lažni »veličini« ter se hoče postaviti celo nad Boga in v vsem sama uravnati in »načrtovati« svoje življenje. Človek je padel tako daleč, da svoje roke steguje celo po življenju; pogledjmo samo število splavov – umorov nerojenih, nedolžnih otrok, število samomorov, zasvojenosti, nečistost, nemoralnost, apatičnost, evtanazijo. Absolutni Gospodar življenja je edinole Bog Stvarnik, mi, prah in pepel zemlje, pa smo le oskrbniki. Naše edino resnično dostojanstvo je dostojanstvo božjega otroštva. Le-to nam je zastonsko podarjeno po krvavi daritvi našega Gospoda Jezusa Kristusa, po svetih zakramentih, posebej še svetem krstu in sveti spovedi, ter po solzah Njegove in naše brezmadežne Matere Marije.

Ponižnost srca izvira iz poznavanja samega sebe, skrivnosti takšnega poznavanja človeške revščine pa najdemo zaprte le v presvetem srcu križanega Jezusa. Križ je zakrament ubožstva v duhu, zakrament pristne človečnosti, brez kompromisov: »Sam sebe je izničil! (Seme-tipsum exinanivit)« (prim. sv. Baptista Varano). On, Luč od Luči, pravi Bog od pravega Boga, Stvarnik vsega, se je tako ponižal, da nam je postal enak v vsem, razen v grehu – nam, svojim stvarjem, ki nas je iz nič poklical v bivanje. Pa ne samo to ... Postal je zadnji izmed ljudi, zasmehovan, zasramovan, mučen, križan kakor največji hudodelec – On Presveti, On Najsvetejši, naš Bog! Ves čas svojega trpljenja ni odprl svojih ust, kakor krotko Jagnje, ki ga peljejo v zakol. In danes, ko pozabljen (celo od svojih), skrunjen, preklinjan, zasramovan prav tako ali še huje trpi v presveti evharistiji, še vedno ne odpre svojih ust, pa vendar nam s tem pove VSE. Pa čeprav je dovolj le en Njegov pogled, da vsa nebesa padejo pred Njim na tla v češčenju; ena beseda, da Mu je pokorno stvarstvo. »Utihni! Molči! In veter se je polegel in nastala je globoka tišina« (Mr 4,38b). Kaj pa mi?! Mi, ki smo vpričo Boga nič, saj je edina resnica in edina prava ponižnost

v tem, da priznavamo, da »je stvar nič in Bog vse« (prim. s. M. Terezija Marani). Ali znamo molče in brez užaljenosti prenesti potreben opomin, opozorilo, grajo? Ali pa jih preprosto kar odpravimo in jim dodamo prizvok zastarelosti, da se »zavarujemo«? Tako kot se je na primer zgodilo z besedami pokora, zatajevanje, pokorščina, askeza ... in tudi z besedam, kot so ponižnost, darovanje ... V prvih razredih osnovne šole že pred nekaj leti otrokom niso smeli napisati, česa ne dosegajo ali ne znajo, marveč le to, kar dosegajo. Kaj pa tak otrok, ki je navajen le na pohvale, priznanja, stori potem, ko spozna, da le ni tako zelo popoln? Kako bo lahko spoznaval in pred Bogom ter bližnjimi ponižno priznaval svojo revščino in bedo? Ali ni danes, ko je napad medijev in virtualnega sveta tako grozovit, še bolj nevarno, da se taka duša izgubi v svetu namišljenega, v svetu individualizma, perfekcionizma, racionalizma in drugih »izmov«, za katere pa po izkušnjah prejšnjega stoletja vsi vemo, kam vodijo? Vsi se končajo s smrtjo duše ali telesa. Mar ni morda danes celo več umorjenih kakor med drugo svetovno vojno in po njej? Pa štejemo samo splave in evtanazijo, kaj šele če štejemo tudi tiste, ki jim umorijo dušo (kar je še veliko huje kakor smrt telesa).

Klarisa s. M. Dominika Berlamont pravi, da »ponižnost ne more biti ločena od ubožstva in je korenina vseh drugih kreposti. Brez ponižnosti je naša krepost prah, ki ga veter raznaša.« Navaja tudi, da so »sveti očetje ponižnost imenovali celo drugi krst. Pomembno je torej, da se predvsem zdaj, ko ošabnost kvari svet, za vsako ceno použijemo, da dosežemo pravo ponižnost.« Jezus sam pouči s. Marijo Presvete Trojice: »Bistvo ponižnosti ni v besedah, v zunanjem ravnanju ali dejanjih. Ponižnost je pogum pogledati lastnim, najbolj skritim namenom v oči; pogum prepoznati jih kot sebične ter prošnja, naj vas očistim.«

Kakor nas uči sv. Klara, hodimo po stopinjah Device Marije, zlasti v Njeni ponižnosti in ubožstvu. Ona je najlepši zgled vseh kreposti. Sami ne zmoremo ničesar, a če se skrijemo v Materino srce, nam bo pri svojem Božjem Sinu izprosila potrebne milosti in moč! Mi pa moramo kakor otroci, ki se šele učijo hoditi, po vsakem padcu znova vstati ter korak za korakom hoditi za svojo Materjo in jo, ko ne bo šlo, prositi, naj nas vzame v svoje naročje, kamor so bile, ko je pod križem v svoje naročje sprejela mrtvo Sinovo telo, položene vse milosti, ki nam jih je pridobil Jezus s svojo smrtjo na križu.

»O sveta in presveta ponižnost! Ti si pravi in živi Božji tabernakelj: ti si naslonjalo, zatočišče, bivališče, raj presvete Trojice ... Blažena in tisočkrat blažena tista duša, ki je okrašena s to krepostjo: ona je Bogu v pravo veselje. Toda, o Bog! Kako zelo redka je ta ponižnost! In v kako malo dušah prebiva! Kajti kjer je prava ponižnost, tam tudi resnično izgine samoljubje, se razkroji ošabnost in na njuno mesto pride ljubezen do trpljenja, zaničevanj, žalitev in sramotitev ... Toda znova pravim, kako malo je teh ponižnih duš!« (bl. M. Magdalena Martinengo)

»Ponižnost izdolbe v duši prostor za sprejem Božjega daru, ki je ljubezen« (s. Klara Lucija Garzonio).

Kako zelo daleč smo šel! Ali smo v svetu vedno večje sebičnosti, samoljubja, individualizma med tolikimi, ki jih prevzema vedno večja mlačnost, ki duši, hromi in mori duše, še pripravljene izpolniti svojo sveto dolžnost – da postanemo sveti? Svetosti pa brez ponižnosti sploh ni. Ali smo se pripravljene za to sveto krepost bojevati do svoje srčne krvi – ne iz lastne moči, ampak z Božjo milostjo in Materino pomočjo?

INTERVJU: SIMON IN MOJCA PURGER

»Šola ponižnosti je predvsem vzgoja«

Pogovarjal se je p. Igor Salmič

Simon in Mojca na Lago di Como

Petčlanska družina Purger je doma iz Polhovega Gradca, kjer živijo že skoraj 10 let. S Simonom sva postala prijateljica med študijem v Rimu, to prijateljstvo pa se je razširilo na vso družino. Simon in Mojca nam bosta spregovorila o svoji življenjski zgodbi in o izzivih, ki jih prinaša njihovo družinsko življenje.

Kar malo mi je nerodno, ker sem v vlogi, ki je po poklicu vajina. Kaj je najpomembnejše pri intervjuju, na kaj je treba še posebej paziti? Od koga je bolj odvisen »rezultat« intervjuja?

Mojca: Mislim, da je nama še bolj nerodno biti na tej strani intervjuja. Sicer pa se meni zdi pri intervjuju pomembno, da novinarja sogovornik v resnici zanima, da zna najti zgodbo. Če se novinarju zdi nekaj zanimivo, bo gotovo tudi bralcem.

Vajini zgodbi sta zelo pestri, prihajata iz zelo različnih okolij, ne samo v geografskem, ampak tudi v družinskem smislu. Lahko na kratko predstavita, od kod izhajata, kje sta odrasčala, za kaj sta danes hvaležna svojim staršem, starim staršem in bratom/sestram?

Simon: Ko govorim o najini zgodbi, rad povem zabavno prigodo, ki ponazori kulturno okolje, iz katerega izhaja. Ko je Mojca spoznavala mojo družino, ki izhaja iz slovenske Istre, ji je bilo sprva kar naporno, ko smo se ob srečanju na začetku in potem še na koncu objemali in poljubljali. Zanj, ki je Korošica, doma iz Črne na Koroškem, je bilo rokovanje »čisto zadosti«. Seveda se danes s svojima tastom in taščo ter drugimi koroškimi sorodniki prav rad objamem, tako da se mi zdi, da sem nekaj primorskega duha prenesel tudi na koroško žlahto.

Sicer pa sem jaz odrasčal v veliki družini v Dravljah v Ljubljani, imam pet bratov in sestra. Kljub temu vedno poudarim, da se imam za Primorca, ker sta mama Franka in oče Smiljan iz Istre in ker smo kot otroci veliko časa preživeli pri nam zelo ljubima nonotu Fabiu in noni Mariji v Kortah nad Izolo. Tam sem doživel svoj najlepši del otroštva.

Mojca: Jaz imam še štiri leta mlajšega brata. S starši imamo lepe odnose, sta zelo dejavna dedi in bica, radi ju obiskujemo. Moj oče sicer izhaja iz Prlekije, njegova mama, moja babica, živi blizu Ptuja. Najini otroci imajo dobro premešane gene.

Simon: Seveda smo povezani tudi z mojo družino. Zdi se mi, da je privilegij imeti toliko bratov in sestra. Odraščali smo med jezuitsko faro in duhovnostjo Marijinega dela, ki sta mu pripadala moja starša. Žal sta se kasneje, ko sem bil odrasel, ločila, veseli pa me, da se danes dobro razumeta.

Mojca: Moja družina ni bila ravno goreča v veri, čeprav sva oba z bratom prejela zakramente po redni poti. Mene je vedno vleklo v cerkev, po birmi sem se od vere oddaljila, nato pa proti koncu gimnazije spet našla, ko sem pričela hoditi k mladinski skupini v Ravne na Koroškem. Starši so bili malce začudeni nad mojo potjo, a so me vedno podpirali pri mojih (včasih tudi malo preveč zanesenjaških) projektih.

Simon, študiral si geografijo in zgodovino, kasneje pa si se odločil tudi za teologijo. Kaj te je pritegnilo k temu študiju?

Simon: Že od malih nog so me privlačili zemljevidi in tuje dežele, pa tudi zgodbe in ostanki iz preteklosti. Ko sem na koncu Škofijske klasične gimnazije razmišljal, kaj bi šel študirat, sem izbral študij geografije in zgodovine. Takrat sem imel dekle in sem razmišljal o družini. Nato pa je na plano prišla še druga ljubezen, ki je bila vame položena že v otroštvu, to je bila Cerkev in svet božjega. V življenju sem se večkrat spraševal, kaj je moja poklicanost, nihal sem med duhovništvom in življenjem v družini. Tako

Družina na Bledu

sem se leta 2001 odločil, da vstopim v bogoslovje. Študij teologije, ki sem ga opravil v Ljubljani in Rimu, mi je odprl nova obzorja in me duhovno obogatil. Zelo sem hvaležen za to obdobje in vse izkušnje, čeprav sem na koncu spoznal, da je moja poklicanost v družinskem življenju.

Mojca, kaj pa je tebe navdušilo za študij novinarstva in primerjalne književnosti?

Mojca: Ne vem natančno, se mi pa zdi, da je bila to kar prava odločitev. Na fakulteti sem že tretji dan spoznala prijateljico Mico, s katero sva že 15 let kot sestri.

Simon, Bogu sem hvaležen, da sva se spoznala in gojila najino prijateljstvo v večnem mestu, kjer sva hkrati študirala na papeški univerzi Gregoriana. Verjetno te Rim še danes navdušuje in privlači. Kaj ti danes pomeni to mesto? Lahko podeliš z bralci kakšno posebno izkušnjo iz tistih let, ko si prebival tam?

Simon: Tudi jaz sem zelo hvaležen za to dragoceno prijateljstvo. Uf, zgodba o Rimu imam pa na pretek! :) Lahko rečem, da je Rim moje mesto. Z Rimom sem bil povezan že pred rojstvom, saj sem bil v Rimu kar dvakrat, preden sva se z dvojčkom kot nedonošenčka rodila v Ljubljani. Lahko bi rekel usodna povezanost! (smeh) V Rimu sem leta 2000 na srečanju mladih s papežem Janezom Pavlom II. doživel nepozabno izkušnjo, ki me bo spremljala vse življenje. Študij v Rimu med letoma 2003 in 2006 pa je bil sploh nekaj posebnega. Bival sem v nemškem kolegiju Germanik in Hungarik, študiral na Gregoriana in ob kavicah med odmori (hm, včasih pa tudi namesto kakšnega dolgočasnega predavanja) klepetal s tabo, Igor. Nepozabni so bili naši vikendi v San Pastoru (to je germanikarsko posestvo izven Rima, ki nudi možnost umirjenega študija, molitve ter rekreacije), spoznavanje vesoljne Cerkve in bogatega rimskega kulturnega utripa, divja rimska vožnja, igranje nogometa v različnih izvedbah, najin tek po rimskih parkih, mnoge prigode in doživetja. Prav gotovo se spomniš, Igor, ko je umrl

papež Janez Pavel II. (bila sva v sprevodu, ki je pokojnega svetega papeža prenesel iz apostolske palače v baziliko svetega Petra), pa izvolitve Benedikta XVI., ko sem pridikal s kolesom na trg sv. Petra. Rimsko obdobje je bilo polno navdihov, saj sem v tistem času napisal kar nekaj pesmi. V skupnem dvoletnem bivanju v Rimu sva si bila v veliko oporo (sploh v času kakšne krize), skupaj sva doživela mnogo lepih in zabavnih prigod. Bogu hvala, da se je najino prijateljstvo kasneje le še okrepilo in poglobilo.

Mojca, ali ti Simon večkrat govori o Rimu? Je tudi tebe navdušil zanj?

Mojca: Vem, da je bil Rim res močna izkušnja v Simonovem življenju. Sicer pa mene ni treba navduševati nad potovanji, vedno sem pripravljena na nove izzive in sem tudi sama veliko potovala.

Nam lahko zaupata, kako sta se spoznala in kaj je vsakega nagovorilo pri drugem?

Mojca: Leta 2005 sva na istem avtobusu potovala na Svetovni dan mladih v Altötting in potem naprej v Köln. Vendar se takrat med nama ni še nič zaiskrilo, hodila sva vsak po svoji poti. Ponovno sva se srečala leta 2008, ko sva se zelo hitro zaljubila in po desetih mesecih že poročila. Hecala sva se, da sva bila kot zreli hruški, ki sta padli z drevesa.

Danielovo prvo obhajilo

Simon: Čudim se Božji previdnosti, ki naju je po zelo različnih poteh združila. Z Mojco sva že na začetku ugotovila, da sva za skupaj. Odkrivala sva veliko skupnih interesov, imela sva tudi relativno veliko časa drug za drugega. Ni čudno, da sva se hitro odločila za poroko. Druži naju veselje do gibanja in potepanja, do skupnega preživljanja časa, smisel za humor, pogovori vseh vrst, skupna molitev in seveda skrb za družino. Pri Mojci občudujem njeno predanost, iskrenost in trud za dobro počutje v družini.

Mojca: Simon je ljubeč in srčen mož, je čudovit očka. Hvaležna sem, da naju je Bog pripeljal skupaj.

Mojca, delaš pri Družini, kjer urejaš revijo Naša družina. Lansko leto je Družina dodobra spremenila obliko tednika. Kakšen je bil razlog, kako je to potekalo in kakšni so bili odzivi ljudi?

Mojca: Založba Družina je pred dobrima dvema letoma naročila raziskavo med bralci, kaj jim je pri časopisu Družina všeč in kaj pogrešajo. Izkazalo se je, da si želijo več osebnih zgodb in pričevanj, več družinskih vsebin, več o slavni Slovencih ... Prenova je skušala odgovoriti na te želje, z velikimi in kakovostnimi fotografijami skušamo nagovoriti mlajše generacije, velike črke pa smo obdržali zaradi starejših bralcev. Odzivi so zelo dobri, velikokrat slišimo pohvale zaradi prenove, kar pogosto pa ljudje rečejo, da nimajo časa za branje. No, jaz mislim, da je čas stvar prioritete ... Raziskava *Knjiga in bralci* je lani pokazala, da polovica Slovencev v celem letu ne prebere niti ene same knjige. To gotovo ne more biti dobro za prihodnost našega naroda.

Pa glede Naše družine: katera družinska zgodba se te je najbolj dotaknila?

Mojca: Družinske zgodbe so zame sveta stvar, saj ima vsaka družina svoje izzive, vsaka je zanimiva na svoj način, vsak pričuje po svoje. Zato ne morem izpostaviti ene same ... V zadnjem času pa me je pretreslo, ko sem izvedela, kako so odraščali naši stari starši; o tem sem se pogovarjala z zgodovinarico Alenko Puhar. Kako so včasih dojenčke puščali same doma, starši pa so šli delat; malčke so celo privezali k mizi, da se niso kam odplazili; kako zgodaj so morali iti otroci od doma delat ...

Spoznala sem, da ta zgodovina še vedno vpliva na nas, da v resnici to še ni povsem izzvenelo ...

Simon, učiš na Osnovni šoli Polhov Gradec. Katere predmete poučuješ in kako lahko učitelj v tem okolju ne samo izobražuje, temveč tudi vzgaja in evangelizira?

Simon: Že enajsto leto tu poučujem geografijo, zgodovino ter državljansko in domovinsko kulturo in etiko. Okolje je še vedno v večji meri tradicionalno naklonjeno krščanstvu, čeprav se mladi velikokrat oddaljijo od vere svojih staršev. Osnovnošolci so še radovedni, radi prislunke zanimivim zgodbam, gredo kam na potep. Učitelji nismo samo izobraževalci, ampak hočeš nočeš tudi pomembni vzgojitelji. Vidim, kako otroci srkajo vse tisto, kar prihaja od učitelja. Hrepenijo ne le po uporabnem znanju, ampak predvsem po bližini in tem, da jim prislunemo, jih sprejemamo take, kot so. Ker živim v kraju, hodim v cerkev in sem v župniji precej dejaven. Vse to otroci vidijo in tega ne skrivam. Krščanstvo je zelo pomemben del naše kulture, dobro je, da ga spoznamo. Na nekoliko drugačen, včasih tudi humoren način rad povem kaj o krščanstvu. Seveda pa se mi zdi pomembno, da smo odprti drug do drugega in se spoštujemo v različnosti. Eden od vrhuncev mojega »misijona« med učenci pa je gotovo ekskurzija v Rim, ki jo izvedemo na vsaki dve leti in kjer se učenci srečajo z bogato zgodovino krščanstva in rimskimi pričevalci. Zelo vesel sem, da nas ti, Igor, nagovoriš in da si, če le utegneš, tudi z nami.

Duhovniki imajo velike težave, kako nagovoriti mladino, ki se po birmi porazgubi. Ti delaš tudi s temi generacijami. Na kakšen način jih lahko spremljamo v pubertetniškem obdobju, ko se nam zdi, da jih nič ne zanima glede vere?

Simon: Mladi so kot lakmusov papir naše družbe. Čeprav se velikokrat zdijo odtujeni in z dolgočasni ali pa uporniški (taki so bili že od nekdaj), so še kako žejni lepih odnosov, sprašujejo se o smislu življenja. Opažam, da mlade nagovarjajo predvsem zgled, pristnost in iskrenost. Cenijo, da smo odrasli potrpežljivi z njimi, da jih sprejemamo in jim prislunemo, se zanimamo zanje. V posebnih trenutkih nekega zaupanja so še bolj odprti

Prijatelja p. Igor in Simon v Rimu

p. Igor na obisku

Družina v Piranu

Romanje v Assisi

tudi za kakšno »veselo oznanilo«. Jaz na primer zelo rad igram nogomet z njimi (ko nadomeščam šport), grem z njimi na kakšen kolesarski izlet (v šoli z zgodovinskim krožkom, ki ga vodim), najraje pa me poslušajo, ko jim zarepam svoj rap o Jezusu. Če smo odprti Svetemu Duhu, nam gotovo daje prave navdihe, kako se približati človeku, mlademu, kako mu na njemu razumljiv in primeren način (to je pomembno!) spregovoriti o vrednotah, o Bogu.

Mojca, podobno vprašanje zate. Na kakšen način človek oznanja Kristusa v okolju, kjer je to »domača« tema, kot npr. pri Družini?

Mojca: Zadnjih par let imamo vsak teden ob ponedeljkih mašo na uredništvu, kar je tiste, ki se je redno udeležujemo, povežalo v lepo občestvo. Molimo tudi vsako popoldne. Lepo je, ker si lahko zaupamo, za katere namene molimo, za kaj smo hvaležni. Če pa kdo misli, da delam v okolju, kjer je »kakor v nebesih«, se moti. Tudi v uredništvu verskega časopisa so napetosti, tako kot v vsakem delovnem okolju. Hvaležna sem, da imam šefa (Boštjana Debevca), ki res v vsakem človeku išče dobro in k temu s svojim zgledom spodbuja tudi mene. Kar se tiče označevanja, se mi zdi, da z vsebinami, ki jih pripravljamo, novinarji sodelujemo pri gradnji žive Cerkve v Sloveniji. To jemljem kot veliko odgovornost. V veselje mi je, kadar najdemo sveže teme, od katerih imajo naši bralci kakšno korist ali navdih.

Romanje v Sveto deželo

Verjetno pa se vsi strinjamo, da je poseben izziv živeti svojo vero in jo posredovati v domačem (družinskem oz. samostanskem) okolju. Imata tri otroke: Daniela, Martina in Benjamina. Kaj v zakonsko in družinsko življenje prinašata vera in molitev?

Mojca: Meni vera pomaga, da ostajam bolj osredotočena na bistveno. Molitev mi pomaga pri zavedanju, da sem v Božjih rokah, da se manj bojim in sem bolj vesela. Upam, da otroci te stvari čutijo. Ker sama nisem imela verske vzgoje, pa sem kljub temu prejela dar žive vere, zaupam Bogu, da ni vsa verska vzgoja na mojih ramenih. Pogosto je namreč naša družinska molitev zelo raztresena, pri maši se otroci dolgočasijo ... Kljub temu verjamem, da se jih kaj »prime« – računam na Svetega Duha, ki dela velike stvari, ki jih ljudje ne zmoremo.

Simon: Tudi jaz čutim, kako blagodejno vpliva molitev name in na vse nas. V trenutke tesnobe vnaša mir, namesto zaskrbljenosti vliva zaupanje, ob občutkih nemoči daje moč in vztrajnost, ko sem zaprt vase, me vabi k odpuščanju in sprejemanju drugega. Družinsko življenje je zelo barvito ter zahtevno; težko si predstavljam, da bi kot oče in mož živel brez duhovnih temeljev in tudi skupne molitve. Verjamem, da otroci dihajo vzdušje v družini. Z ženo se trudiva, da bi bilo to vzdušje napolnjeno tudi s prostorom za lepoto, za sveto in Boga.

Z družino ste se odpravili že na več romanj, bili ste v Assisiju, pa tudi v Sveti deželi. Kakšne načrte imate v prihodnosti?

Mojca: Naša romanja niso tipična romanja. S skupinami bi nam bilo težko romati, ker ima najstarejši sin visokofunkcionalni avtizem in se težko prilagaja skupini. V Assisi smo se odpravili lani med zimskimi počitnicami in smo odkrivali življenje sv. Frančiška in sv. Klare. Zlasti sv. Frančišek je bil otrokom že prej blizu, saj imamo doma strip za otroke o njegovem življenju, radi pa imajo tudi stripe o Malem volku, Frančiškovem prijatelju. Kako lepo je opazovati otroke, ko se čudijo krajem, ki so jih prej spoznavali preko knjig. Podobno so bili začuden in navdušeni tudi leto prej, ko smo obiskali Sveto deželo, kjer imamo prijatelje, ki so judje. V pripravi na to potovanje smo prebrali celotno Sveto pismo za otroke.

Obisk pri prijateljih v Transilvaniji

Simon: Letos smo namenjeni na jug Italije – najprej k papežu in na grob svetega Petra v Rim, potem pa bomo raziskovali Neapelj z okolico. Potovanja nas močno povežejo in skupna doživetja ostanejo trajen spomin.

Ta številka revije je posvečena ponižnosti.

Sveti Pavel Kološanom polaga na srce, naj si v medsebojnih odnosih oblečejo usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, krotkost, potrpežljivost.

Katero mesto med naštetimi pripisujeta ponižnosti in kaj novega prinaša ponižnost v odnose?

Simon: Mislim, da je ponižnost kot nasprotje napuha zelo pomembna vrлина, ki danes v družbi nima velike veljave. Ne smemo pa je zamenjati z zaničevanjem samega sebe. To ni dobro in ni Božja volja, da se človek zaničuje. Ponižnosti se učimo celo življenje. Jaz jo dojemam kot trezno presojo o svojem mestu pred Bogom: v primerjavi z Njim sem čisto majhen, ničesar ni, kar ne bi dobil od velikodušnega Boga. Tudi v družbi se učim živeti ponižnost, tako da ne rinem v ospredje in ne povečujem svojih dejanj ali zaslug. Sam sem dobro šolo ponižnosti doživel takrat, ko sem dvaindvajsetleten imel težave s hrbtenico, ki so mi jo operirali. Ko sem se popolnoma izročil v Božje roke, sem začutil Njegove dotike in milost, ki me je ponesla naprej in je delala čudeže. Nekaj podobnega sem doživeljal v težkem obdobju razločevanja na koncu študija teologije, ko sem bil razpet in izgubljen ob vprašanju, kaj Bog želi od mene. K pravemu odgovoru me je vodilo zavedanje lastnih omejitev, sprejemanje ter zaupanje v Božjo ljubezen, ki odpira vrata, ko človek iskreno in vztrajno trka.

Papež Frančišek je večkrat izjavil, da si poti do ponižnosti ne načrtujemo sami v smislu: Od danes naprej bom bolj ponižen!, temveč da se do ponižnosti paradoksalno pogosto pride preko ponižanj. Na kakšen način lahko nekaj slabega (v tem primeru ponižanje) postane kraj, kjer lahko Bog podeli tudi blagoslov?

Mojca: Meni je šola ponižnosti predvsem vzgoja, ki je težka reč. Ko na javnih krajih, še zlasti v cerkvi, doživim

izpade ali neubogljivost otrok, se kdaj počutim zares ponižano. Niti približno nismo popolna ali zgledna družina. Morda lahko zaradi tega bolje razumem stisko drugih, ki se prav tako čutijo nepopolne, čeprav tega ne pokažejo. Družbeni pritisk na področju vzgoje je močen in občutek osramočenosti zaradi neuspeha pri discipliniranju otrok pri maši ni redek. Kakšna škoda bi bila, če bi družine zaradi neugodja nehale hoditi k maši! Ali ni ravno pri Bogu prostor, kjer smo lahko takšni, kakršni smo v resnici – nebogljani? Kot skupnost pa hitro pademo v skušnjavo, da bi se Bogu zahvaljevali, da nismo kakor drugi ljudje (tisti, ki ne znajo vzgajati).

Oba sta zelo dejavna v Cerkvi, poznata škofe, duhovnike, strukture ... Veliko govorimo o sodelovanju med duhovniki in laiki. Kje vidita konkretna področja tega sodelovanja, kaj se lahko duhovnik nauči od laika in obratno?

Simon: Poklicanosti so različne, Duh pa je isti, pravi apostol Pavel. Prepričan sem, da se lahko posvečeni od laikov in obratno veliko naučimo, če se le ne zapiramo za svoje zidove. Vsi smo Božji otroci in vsaka poklicanost nosi milost, ki je tudi za druge. Tisti zgled, ki bi nam moral biti vsem vedno pred očmi, je Jezusova podoba, kako pri zadnji večerji umiva svojim učencem noge. Torej: bistvo poklicanosti kristjana – karkoli že počne – je služenje drugim. Posvečene osebe nam laikom pomagajo pri usmerjanju pogleda navzgor, mi laiki pa posvečenim osebam pomagamo razumeti realnost današnje družbe. S skupnimi močmi pa se moramo odpirati Svetemu Duhu, ki kaže pot naprej, ko iščemo odgovore na mnoga vprašanja.

Mojca: Cenim duhovnike in škofe, ki se z mano pogovarjajo kot z enakovredno osebo, da se ne povzdigujejo nad mene, da mi ne dajejo občutka, da sem manjvredna, ker sem laikinja, ker sem ženska. Vsak od nas živi svoje poslanstvo in nihče ni tako popoln, da bi se lahko kar sam razglašal za svetnika. Pa smo spet pri ponižnosti! (smeh) Zdi se mi, da bi bila Cerkev lahko veliko bolj prepričljiva, če bi drug drugemu zares prisluhnili, kaj si želimo, kaj pričakujemo in kje lahko sami prispevamo. Hrepenim po resničnem bratstvu, po skupnosti, v kateri si zares varen, dobrodošel, tudi če razmišljaš drugače. V sebi pa čutim tudi misijonski izziv in upam, da bom izkusila življenje v župniji, ki se zares trudi, da bi se približala vsem župljanom ali kar prebivalcem kraja, ne le nedeljnikom.

Simon in Mojca, hvala za podelitev dragocenih izkušenj iz družinskega in poklicnega življenja ter tudi za vajine poglede na vprašanja in izzive, ki se dotikajo vsakega kristjana. Hvaležen sem vama za dar prijateljstva, katerega korenine segajo v »večno mesto«. Gospod naj vajino družino še naprej obilno blagoslavlja in vam pošilja navdihe svojega Duha pri vašem dragocenem poslanstvu.

BREZMADEŽNA

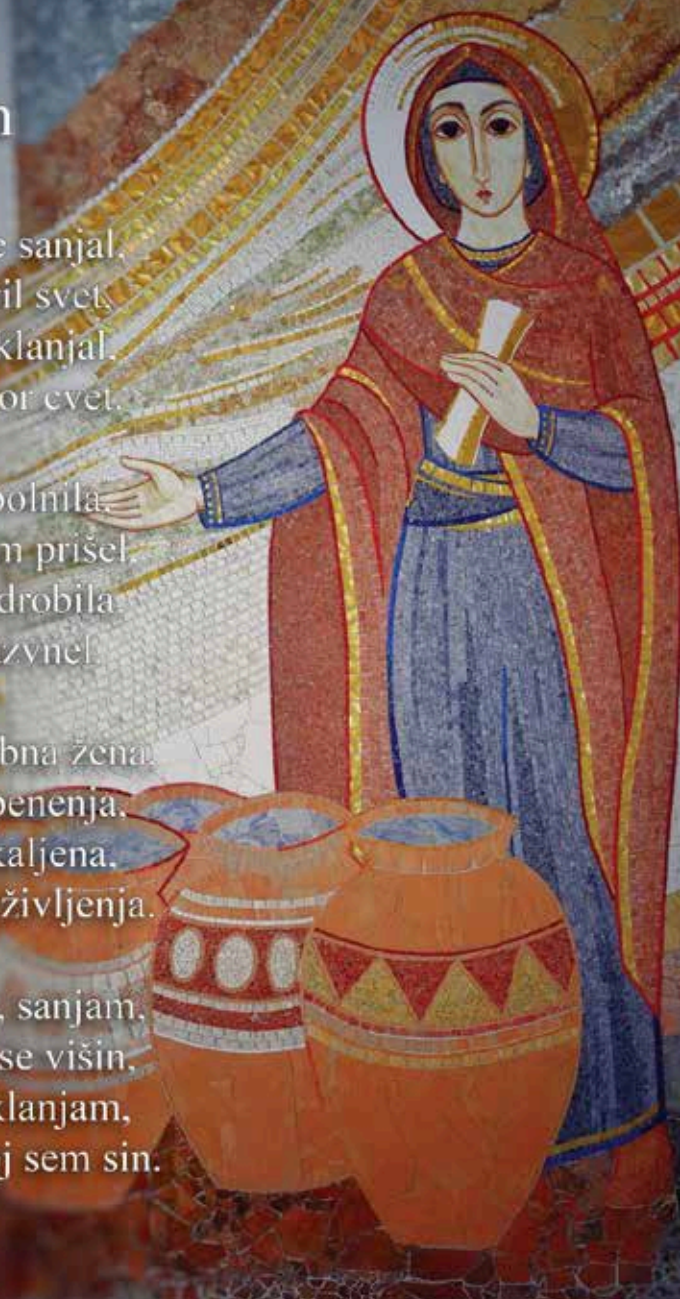
Tilen Kocjančič
O tebi sanjam

O tebi, žena, Bog je sanjal,
še preden je ustvaril svet,
zato ti milost je naklanjal,
te branil, čuval kakor cvet.

Njegov načrt si izpolnila,
da Božji Sin je k nam prišel,
ljubezen sponse je zdrobila,
se vere ogenj je razvnel.

Na svatbi v Kani, skrbna žena,
spoznala pot si hrepenenja,
da voda greha je skaljena,
spremenila v vino se življenja.

O tebi zdaj jaz, žena, sanjam,
z nebeških sklanjaš se višin,
iz dna srca se ti priklanjam,
ker ljubljen, mati, tvoj sem sin.

DUHOVNE VAJE ČASTILCEV BREZMADEŽNE

Ob duhovnem vodstvu p. Ernesta smo se udeleženci duhovnih vaj od petka, 14. februarja, do nedelje, 16. februarja 2020, krepčali za posvetitev/obnovitev posvetitve Brezmadežni. P. Ernest nas je navdihujoče spodbudil, naj vse, prav vse (delo, misli, trpljenje) darujemo Brezmadežni. Naj delamo dobro doma, na delovnem mestu, v župniji ... Naj svojo vero oživimo z molitvijo, pokoro, darovanjem. Predstavil nam je življenje in delo sv. Maksimilijana Kolbeja, ki je umrl sebi in goreče živel za Boga. Kdor je v službi Boga, naj bo pripravljen na žrtvovanje. Brezmadežna Mati Božja je z nami in za nas. Drža kristjana je popolno zaupanje Bogu! Pri sv. maši in ob češčenju Najsvetejšega smo svoje prošnje in zahvale izročili Gospodu in se razšli opogumljeni za vsakodnevno življenje.

Sv. Maksimilijan Kolbe je vse delal v čast Brezmadežni. V Auschwitzu je svoje življenje daroval za družinskega očeta. Kako pa se jaz lahko darujem? Kaj lahko naredim? Doma in v službi z dobrimi deli, potrpežljivostjo, več časa in pozornosti namenim otrokom, ženi, možu, prijatelju, sosеду, staršem ... Blagoslovim vse okoli sebe in tudi tistega, ki je do mene nesramen. Pomislim, kje in kako bi lahko pomagala v župniji, soseski. Pomislim, kakšen zgled sem v prometu. Pomislim, ali lahko povečam molitev za druge, bolne, trpeče, umirajoče, za nove duhovne poklice, za našo domovino, za družine, za mlade. Lahko koga razveselim z obiskom? Ali lahko zvečer ugasnem televizijo oziroma je sploh ne prižgem in vzamem v roke rožni venec, Sveto pismo, knjigo, ki

me bo navdušila za duhovno življenje? Ali preberem članek iz Družine, Božjega okolja, Ognjišča, Vzgoje, Med nami, Prijatelja? Ali si ogledam kakšen katoliški film? Poslušam oddajo na katoliškem radiu? Ali si lahko vzamem čas in grem tudi kdaj med tednom k sveti maši? Ali si vzamem čas za češčenje Najsvetejšega? Ali zavijem v katero od katoliških knjigarn po darilo za prijatelja? Ali grem na duhovne vaje, ki me bodo duhovno okrepile, osvežile, mi dale nov polet? Ali se odpravim na romanje tudi takrat, ko ni večjih praznikov, npr. po naši lepi Sloveniji (na Brezje, Sv. goro, v Olimje, Turnišče, Zaplaj, Goro nad Sodražico, Strunjan, na Kurešček, Ptujsko Goro ...) in v tujino (na Poljsko, v Fatimo, Lurd, Trsat, Assisi, Padovo, Loreto, Medžugorje)? Ali se morda odločim za peš romanje? Ali namenim dar za Karitas, za misijonarje, obnovo cerkve? Ali posedim v (domači) cerkvi in v tihoti zrem v podobo Jezusa, Marije, katerega od svetnikov? Ali opazim, kaj vse dobim kot Božji dar v enem dnevu? Ali se Bogu zahvalim za prejete milosti? Ali imam vedno pri sebi svetinjico Brezmadežne, da jo lahko podarim sodelavki, znancu, sosedi, sorodniku, prodajalki, frizerki? Koliko možnosti imam ... Ali se bom zavzela in bom orodje Brezmadežne?

Hvala, p. Ernest, za utrditev in okrepitev naše vere, (za) upanja in ljubezni, hvala udeležencem in vsej samostanski skupnosti! Bogu hvala! Brezmadežna Mati Božja, prosi za nas! Sv. Maksimilijan Kolbe, prosi za nas!

Karmen Sušec

IZROČITEV RELIKVIJE SV. MAKSIMILIJANA KOLBEJA

Na praznik Brezmadežne, na drugo adventno nedeljo, 8. decembra 2019, je v župnijski cerkvi v Črenšovcih pri sv. maši ob 10. uri p. Danilo Holc župnijskemu upravitelju g. Zoranu Carju za župnijo izročil relikvijo sv. Maksimilijana Kolbeja. Relikvija je bila izročena na začetku sv. maše, med mašo je bila navzoča ob daritvenem oltarju, ob

koncu maše pa je sledil slovesen prenos do stranskega oltarja, kjer je bila vstavljena v nišo zgornjega dela okvirja slike sv. Maksimilijana Kolbeja. Pred sklepom bogoslužja smo opravili blagoslov novega relikviarja skupaj z relikvijo ter skupno molitev k sv. Maksimilijanu s podobice, ki so jo vsi navzoči prejeli že na začetku sv. maše.

Relikvija je bila v cerkev ter nato do končnega mesta na stranskem oltarju prinesena v procesiji, v kateri sta ministranta neposredno pred relikvijo nosila venca rož bele in rdeče barve. Sveče v procesiji so nosili predstavniki različnih stanov. Na začetku sv. maše sta bila oba venca izročena v roke kipa Brezmadežne ob oltarju, ob vznožju

kipa pa je bila začasno položena relikvija. P. Danilo, ki je vodil sv. mašo, je med pridigo osvetlil Kolbejev pogled na Brezmadežno, saj je bil ta dan njen slovesni praznik. Prav tako se je dotaknil Kolbejevega darovanja življenja, ki je bilo le sklep njegove celotne svetniške poti.

Kako je prišlo do podaritve relikvije črenšovski župniji? Pokojni župnik g. Ivan Krajnc je željo o pridobitvi relikvije zaupal p. Danilu Holcu in ga prosil za pomoč pri tem. Na dnu stranskega oltarja je župnik pred približno dvema letoma dal naslikati podobe treh svetnikov, ki so zaznamovali 20. stoletje: na sredini sv. Janeza Pavla II., levo sv. mater Terezijo ter desno sv. Maksimilijana Kolbeja. Slednjega je izbral tudi zaradi spomina na Kolbejev dom v Ljubljani, kjer je pri minoritih začel svojo duhovniško pot. Relikviji sv. Janeza Pavla II. in sv. matere Terezije sta ob sliki že krasili oltar, manjkala je samo še relikvija sv. Maksimilijana Kolbeja, ki je ni bilo mogoče takoj pridobiti. Malo pred smrtjo je svojo prošnjo pred omenjenim oltarjem obnovil in obljubljeno mu je bilo, da se bo to zgodilo. Žal tega zaradi bolezni in prezgodnje smrti ni dočakal. Relikvijo je skupaj s certifikatom župniji Črenšovci podaril samostan sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani, ki je bil lastnik dveh relikvij. Tako smo slovenski minoriti po darežljivosti samostana v Ljubljani lahko pokojnemu g. Ivanu Krajncu izpolnili željo, katere uresničitve se je na praznik Brezmadežne ter obenem na drugo adventno nedeljo razveselila vsa črenšovska župnija.

p. Danilo Holc

NAJINE PRVE DUHOVNE VAJE Z VOJSKO BREZMADEŽNE

Ko sem bila prvič na duhovnih vajah v samostanu v Olimju, sem na knjižni polici romarskega doma videla knjigo sv. Maksimilijana Kolbeja z naslovom Vsak ima svojo pot. V trenutku sem se odločila, da jo bom podarila možu. Ko sem se vrnila z duhovnih vaj, sem mu jo izročila. Bil je iskreno vesel in jo je še v istem dnevu prebral. Kmalu zatem se je vpisal v Vojsko Brezmadežne. Zdaj se oba enako kakor Maksimilijan Kolbe vsak dan izročava Brezmadežni in skupaj moliva.

Ko je moj mož prejel vabilo na duhovne vaje, se je nemudoma in z veseljem prijavil. Sama se nisem mogla odločiti, nameravala sem ostati doma. Po večerni molitvi pa se mi je zdelo, da mi Marija govori, naj grem skupaj z

so se naju, in kot sem opazila, so se dotaknile tudi drugih v skupini. Ganila naju je misel, da je Maksimilijan Kolbe v popolnosti zaupal svoje življenje in delo Brezmadežni, čeprav se je v tistih časih in razmerah marsikomu zdelo to nemogoče. »Marija je najkrajša pot do Sina Jezusa.« Na duhovnih vajah sem se odločila in se tudi sama pridružila Vojski Brezmadežne. Tudi danes so težki časi. Če je Maksimilijan zaupal Brezmadežni, zakaj bi mi danes dvomili v njeno pomoč in varstvo? Materialno gledano imamo vsega preveč, a manjka nam najpomembnejše, to je globoka osebna vera, ki naša srca in duše vsak dan znova hrani in napolnjuje. Z nami je vedno in povsod naša Brezmadežna Mati Marija. Brez Božje ljubezni smo

možem. In tako sva šla oba. V Olimju je vedno nekaj posebnega. P. Ernest je s srcem vodil duhovne vaje, za kar sva mu izredno hvaležna. Njegove besede so bile preproste, vsem razumljive in hkrati zelo izvirne. Dotaknile

prazni, potrebujemo jo, tako kot potrebujemo tudi Brezmadežno, ki nas v molitvi vodi do Sina Jezusa. Zaupajmo ji in se ji izročimo. P. Ernest, hvala vam. Zbogom,

Ana in Rajko

Pripravlja: Doroteja Emeršič

PONIŽNOST SRCA

Oče naš, ki si v nebesih,
 ozdravi nas hotenja, da bi na zemlji
 nikoli ne zboleli, da nikoli ne bi čutili,
 kako smo šibki in ubogi, mali in nebogljeni,
 ranljivi in potrebni bližine, pomoči in sočutja.
 Varuj nas moči, ki bi vedno vse zmogla,
 kreposti, ki bi se začela kronati z napuhom,
 in zdravja, ki bi z brezbriznostjo udarilo naše bližnje.
 Pomagaj nam, Oče, da se prav v trpljenju
 naučimo največje skrivnosti življenja:
 ponižnosti srca in slavljenja tvoje volje!

Oče naš, ki si v nebesih,
 daj nam milost vseh milosti,
 dragoceni dar tvojega ljubljene Sina,
 razpoložljivost za križ ali vstajenje,
 popolno privolitev v tisti dar tvoje ljubezni,
 ki ne izgubi svoje nežnosti
 ne v zdravju ne v bolezni,
 ampak je večna radost božjega otroštva.
 Amen.

Nataša Ahčin

ZGODI SE

Včasih smo poklicani na goro,
tako kot Mati,
da iz rok spustimo vse,
tudi najdražje.

Kot Abraham smo poklicani,
da postavimo oltar
in nanj položimo dar,
edini, ki more boleti.

Včasih je treba tako malo izgovoriti
in tako neskončno veliko dati,
tiho se predati v svoj „zgodi se“,
ne glede na posledice, solze in rane.

Da, vsaj enkrat v življenju
nas zadene boleča puščica izvolitve,
zato da svobodno izvolimo
Luč, Pot in Ljubezen,
ki ničesar ne vzame,
ne da blagoslovi,
sname s križa
in vrne v naročje.

Nataša Ahčin

Spet smo bogatejši za priprošnjika v nebesih

Prirejeno po poslovnem govoru p. Danila Holca

V nedeljo pred praznikom Svetih treh kraljev je odšel v nebeško slavo Frančiškov brat Alojz Šegula.

Pokojni Alojz je bil že od otroštva, odkar ga je p. Marjan Gojkošek v stari cerkvi sv. Petra in Pavla na Ptujju krstil, povezan z brati minoriti. Prav gotovo je kasneje 10-letnega Lojzeka zelo zaznamovala podoba porušene ptujske cerkve, trenutek s konca 2. svetovne vojne, ko je med prvimi s praga svojega doma zrl v kup ruševin in prahu. Čeprav verjetno takrat še ni slišal za Božje povabilo Frančišku »Pojdi in popravi mojo Cerkev«, se je tega nezavedno lotil. Že kot otrok je z ministriranjem p. Alojziju Horvatu, ki je paraliziran lahko maševal le na vozičku, in s svojo pomočjo na samostanskih poljih ter pri paši živine postajal živi kamen Cerkve. In čeprav takrat še ni dobro poznal sv. Frančiška Asiškega, je gotovo po Božji previdnosti ta svetnik v njegovem srcu že tkal zametke svoje duhovnosti in karizme. Ne vem, ali je Lojze pomagal pri pospravljanju kamnja porušene cerkve, zbiral pa je duhovne kamne za gradnjo svoje podobe Božjega otroka. Ker je zaupal v varstvo Boga, se mu je tik pred odhodom na služenje vojaškega roka priporočil pri sveti maši v »kloštru«. O povezanosti z minoriti in pozornosti minoritov do njega v tem času priča tudi ohranjeno pismo, ki mu ga je v vojsko poslal p. Marjan in ga je sestavil celo v verzih. Da je brat Lojze nosil minorigite, gotovo pa še bolj sv. Frančiška v svojem srcu, govori njegov kasnejši vstop v Frančiškov svetni red, ki mu je dolga leta zvesto služil, tri mandate tudi kot predsednik mariborskega pokrajinskega bratstva.

Njegovi duhovni kamni: **kamen zvestobe**. Eden od kamnov, ki ga je shranjeval v zakladnico, je bila zvestoba, natančnost, doslednost, skratka poštenost. V službi na železnici in povsod.

Kamen radosti družinskega življenja. Zaradi zvestega izpolnjevanja službenih obveznosti niso trpele zvestoba v zakonu, čista ljubezen do žene, skrb za družino. Lojze

je zavestno živel iz zakramenta sv. zakona, in to tako kot malokdo. Dovolil je, da je Gospod s svojo milostjo njegov zakon vedno znova posvečeval in utrjeval, da sta z ženo lahko bila zares eno. Z radostjo je pričakal vsako obletnico poroke, tudi zadnjo decembra lani, in to veselje je hotel vedno deliti z drugimi. Kakor da bi s to držo želel zapustiti bogato dediščino svojim potomcem. Pa ne le njim, vsem, ki so ga poznali, je pričeval o veselju, ki ga prinaša od Boga blagoslovljen zakon.

Ni skrivnost, da se v takšnem zakonu najde tudi čas za molitev za nove duhovne poklice. Dočakal ga je v svojem sinu Andreju.

Kamen človečnosti. Bil je Človek z veliko začetnico. S filigransko pozornostjo in občutljivostjo do sočloveka, do njegovih življenjskih jubilejev, stisk, težav. Rad se je družil z ljudmi in jih obiskoval. V vsakem je, kot Frančišek, najprej videl brata, sestro v Kristusu. Pomoč mu zato ni bila tuja.

Kamen dobrote in služenja. »Ko vas pokliče Ljubezen, ji sledite!« Temu reku je skupaj s svojo ženo sledil, ko je s p. Mirkom Pihlerjem in drugimi postavljaj temelje župnijske Karitas. V njej je bil zelo aktiven predvsem na začetku, pa tudi v času, ko je izpolnjevala svoje poslanstvo v takrat aktualni skrbi za begunce v begunskem centru.

Kamen, sprijet s temeljem. Živa, trdna in zvesta vera je bila zanj vezivo za sprijetost s temeljnim kamnom, Kristusom v evharistiji. Iz svete maše, ki jo je vzorno obiskoval, je izviralo njegovo življenje. Tu je s svojo ženo dobival moč, da je maša lahko odsevala v vsakdanjih trenutkih. Ljubezen do branja Božje besede in ministriranje do konca in zadnjih moči sta le izraza tega, kar mu je sveta maša pomenila. Ob prihodu v zakristijo je po maši večkrat ponovil: »Spet smo bogatejši za eno sveto mašo!« Dobro bi bilo, da si to misel vsi, še posebej v današnjem času, položimo na srce. To je misel, ki izprašuje vest današnjemu dolgočasu, izmozganemu času, ki mnogokrat bolešno, včasih tudi preko trupel, pohlepno zbira zaklade, ki jih uničujeta molj in rja ...

Pa je prišla nedelja, Gospodov dan, 5. januar 2020. Vlak, ki ga ni zamudil in na katerega je naložil svoje »kamne«. Sedeč pri mizi, zazrt v prtič, na katerem so bili zapisani verzi »Sveta noč, blažena noč ...«, je tudi sam na nek način doživel sveto noč, saj mu je Emanuel, ta Luč od Luči, prižgal zeleno luč na tiru za Božje kraljestvo. In ga povabil tja. Verujemo, da je že prispel do cilja, kjer ga je pričakala svetloba večne Ljubezni, in verujemo tudi, da bo brat Lojze prosil pri Bogu za Frančiškove brate in sestre prvega in tretjega reda.

Provincialni dan

p. Danilo Holc

Bratje slovenske minoritske province smo 12. februarja 2020 v samostanu Matere Božje na Ptujski Gori obhajali provincialni dan, ki je namenjen trajni vzgoji bratov. Štiriletni provincialni načrt za tekoče leto predvideva temo o bratstvu. O njem govori tretje poglavje Konstitucij, kjer je omenjena tudi posebna skrb bratov za duhovno asistenco Frančiškovega svetnemu redu (OFS). Sodelovanje bratov z OFS je omenjeno tudi v četrtem poglavju Konstitucij, ki govori o poslanstvu bratov. Provincialni dan je bil v tem smislu posvečen duhovni asistenci OFS. Razmišljanje o tem je pripravil narodni duhovni asistent p. Danilo Holc, ki se je novembra 2019 v Rimu udeležil tečaja za narodne duhovne asistente. V razmišljanju je predstavil zgodovino, identiteto ter duhovnost OFS. Sledilo je delo po skupinah, kjer so bratje razpravljali o skrbi za izobraževanje in pripravo bratov, ki se ali se še bodo posvetili duhovni asistenci OFS. Sledila sta plenum ter molitev dnevne molitvene ure.

Srečanja se je udeležilo 27 bratov, s svojo prisotnostjo pa nas je razveselil tudi hrvaški provincialni minister p. Josip Blažević. Dan smo sklenili z bratskim kosilom, pri katerem smo nazdravili februarškemu godovnjaku p. Romanu Tkauču, ki je konec lanskega leta obhajal tudi 40. obletnico svojega mašniškega posvečenja.

Hej, p. Janez, kaj pa delate vi tam v tistem novem samostanu v Assisiju? (II. del)

p. Janez Šamperl

Delamo nove korake naprej – »v preteklost« Frančiškove poti

Ministri treh Frančiškovih redov Umbrije in kustos Sacra Conventa so nas poslali na pot (ad experimentum), da bi živeli, delali, molili, snovali ... kot eno bratstvo. Tako torej že skoraj pol leta v istem samostanu skupaj bivamo trije bratje minoriti, trije frančiškani in (trenutno) en kapucin. Skupnih srečanj (kapitljev, refleksij ...) pa se udeležuje tudi brat iz tretjega samostanskega reda – TOR.

Sam Bog ve, kdaj in kako so se začeli ti koraki. Samo Bog, ki gleda v srca ljudi in Frančiškovih bratov, ve, koliko bratov je v daljni in bližnji preteklosti molilo, trpelo in tudi resnično delalo za edinost znotraj treh oziroma štirih obedienc Frančiškovih redov. Nekaj prelepih, pretresljivih pričevanj iz zgodovine smo že odkrili. Bili so bratje, tudi danes in jutri bodo, ki globlje vidijo in doživljajo težo razdvojenosti v družini, ki ima istega očeta – Frančiška in isto mater – Cerkev. To našo razdvojenost čuti tudi svet, posebej člani Frančiškovega svetnega reda, romarji v duhu Assisija, ki jih čudi naša zadržanost. Opazujejo »od zunaj« in med različnimi redovi ne vidijo večjih razlik. V 80. in 90. letih so prav oni v Sloveniji močno zbližali vse tri redove. Večinoma jih dojemajo kot en in isti red sv. Frančiška. Največja sreča (tega se vsi še premalo zavedamo) pa je v tem, da Cerkev vodi papež Frančišek, ki si je prvi v zgodovini nadel ime asiškega ubožca – Frančišek. V povabilu mladim na skorajšnje srečanje v Assisiju (marec 2020) je nedvoumno zapisal: »Ime Frančišek sem si izbral zato, ker me sv. Frančišek vsak dan znova navdihuje ...«

Papež Frančišek molí na grobu sv. Frančiška

Ko je papež Frančišek prvič obiskal Assisi, se je pri grobu sv. Frančiška po kratki molitvi nenačrtovano obrnil h generalnim ministrom, ki so stali na desni strani groba,

in jim preprosto dejal – naročil: »Bravi, dovete rimanere uniti.« (Dobri ste, ostati morate združeni.) To papežev naročilo na Frančiškovem grobu in poznejši dokument o posvečenem življenju (2015), ki izrecno govori o preseganju lastnih meja in združevanju, sta podžgala generalne ministre, ki se nedvomno dobro zavedajo Frančiškovega naročila »vedno poslušni papežu«, da niso ostali le pri besedah, dobrih sklepih in pobožnih željah, ampak so tvegali in ustanovili interobediencialni samostan.

Osebni pogled

Vsekakor ni preveč lahko in samoumevno zapustiti privilegiranega samostana, privilegiranega kraja bivanja, kar Sacro Convento z baziliko in Frančiškovim grobom nedvomno je! Ko mi je p. kustos razodel idejo, da bi me rad poslal v medobediencialno skupnost, sem sam pri sebi mislil, da me že ne bi poslal nekam, kjer ne bi zmoget ... Poleg tega pa sem prav v tistem času pri pripravi filma Francesco vivo veliko razmišljal o Frančiškovi »giblivosti« (kar mi je očitno zelo pomagalo pri odločitvi), o tem, kako so Frančišku ranjenost, spremenbe, navdih ... pomagali, da je rastel, se duhovno krepil in utrjeval na evangeljski poti. Npr.: Frančiškovo srečanje z gobavcem ... šele pozneje je zapisal: »To je bil moj pravi začetek!« Pa glas s križa pri Sv. Damijanu, Klara, ki jo sprejme, La Verna in rane ... Vsaka »rana«, ki je zadela Frančiška, je pozitivno vplivala nanj, ga dvignila v spoznanju, v odnosih in svetosti. Vse tisto, kar mu je bilo prej grenko, mu je postalo sladko kot med.

Ob vsem tem dinamičnem dogajanju sem se spomnil tudi čudovitih darov, ki sem jih bil osebno deležen na svoji skromni poti in so me »skoraj nevede« pripeljali do te odločitve. Že davnega leta 1978 je + p. Maks Klanjšek peljal vse bogoslovce – dva minorita, štiri frančiškane, dva kapucina – na duhovne vaje pred večnimi zaobljubami v Sacro Convento v Assisi ... Nezaslišano!!! Kamorkoli smo prišli (ali k našim ali k frančiškanom), nikjer niso mogli verjeti, da živimo, molimo, hodimo – smo na duhovnih vajah skupaj, kot bratje, kot eno bratstvo. Za tisti čas je bilo to edinstveno in imel sem to srečo, da sem bil med njimi. Pozneje sem bil kot duhovnik (dolga leta kot narodni asistent FSR) zraven, ko smo se bratje prvega reda na krilih tretjega svetnega reda povezovali in zelo povezali, skupaj načrtovali in delovali. S to izjemno slovensko izkušnjo in veliko dediščino sem prišel v Assisi.

Tukaj v Assisiju sem po Božji milosti in previdnosti sodeloval pri vseh zgoraj naštetih asiških korakih (pri nekaterih celo kot eden od pobudnikov) na poti do zbliževanja,

do skupnega samostana, v katerem sedaj skupaj z drugimi brati živim in delam.

Iskanje izgubljene podobe

Bratje iz novoustanovljenega samostana – vsak zase in vsi skupaj – razmišljamo, iščemo, počasi gradimo »globalje« temelje za vsakdanje življenje in delovanje, preseganje morebitnih motečih razlik, ki jih je prineslo življenje, predvsem tistih, ki so se v zgodovini tako živo zasekale v spomin mnogih posameznikov in bratstva kot celote. Za to delo tu in tam medse povabimo kakšnega od bratov, ki je specialist na določenem področju. Seveda ne moremo mimo literature in Frančiškove besede, tj. njegovih spisov, ki so, roko na srce, več kot jasni. Seveda so to šele začetni koraki, prva tipanja, saj vsak med nami poleg samostanskih dolžnosti in dela v cerkvi opravlja še svoje specifično delo – eden je župnik, dva študirata, eden je rektor svetišča, eden diakon, ki se pripravlja na mašniško posvečenje, sam grem nekajkrat na teden »v službo« v Sacro Convento itd. Pa vendar je za nami že nekaj skupnih srečanj in samostanskih kapituljev, na katerih smo si zastavili nekaj ciljev.

Gledati na preteklost s hvaležnostjo ... Gledati naprej zahteva pogum! Za Frančiškove brate je danes velika skušnjava, da ostajamo vklenjeni v svojo lastno preteklost (karizmatično, osebno ali institucionalno). Jezus pa učencu niti ne dovoli, da bi šel pokopat svojega očeta, pač pa zahteva prelom s preteklostjo – pusti, naj mrtvi pokopavajo svoje mrtve ...

Zavzeto živeti sedanost, kajti preteklost je za nami, prihodnosti še ni, sedanji trenutek je v naših rokah (Kolbe, M. Terezija).

Objeti prihodnost z upanjem. Objem zahteva odprtost. Da bi mogel objeti, se je treba odpreti, razpreti roke, zapustiti in preseči svojo zaprtost, zaslepljenost, tako kot zakonca sprejmeta novo življenje, ki ni načrtovano ... Na tak način sprejeti čas, ki je Božji dar, torej je zame kot redovnika »nenačrtovano« rodoviten.

Še naslednjo misel, vprašanje nam je predavatelj dal v razmislek: Ali živite v (novi) skupnosti kot individuumi ali v bratstvu kot osebe?

Naš samostan - cerkev, trg in Chiesa nuova

Vsi, ki ste že kdaj poromali v Assisi, ste to cerkvico zagotovo obiskali. Nahaja se v centru mesta, čisto blizu glavnega trga, v višini asiške fontane. Če ne drugače, se boste te cerkvice spomnili po lepem trgu pred njo, na katerem se nahaja spomenik staršem sv. Frančiška. Cerkev je domnevno grajena na temeljih Frančiškove rojstne hiše in pod njo je ohranjen prostor, kjer je bil Frančišek rojen. V adventnem in božičnem času je cerkva, v kateri se spominjamo Frančiškovega rojstva, priljubljen kraj za romarje. O sami cerkvi in Frančiškovi rojstni hiši bom obširneje pisal v eni od naslednjih števil.

Za sklep

Sam Bog ve, kako se bo to »novo« v Assisiju in po širnem svetu odvijalo naprej v »preteklost«. Vse vas, dragi bratci, vabim in prosim za molitveno podporo. Poskus skupnega samostana je gotovo nov korak, a pot zbliževanja vseh Frančiškovih bratov je še dolga.

Bratje v samostanu Chiesa nuova smo zaenkrat zbrani ad experimentum. Smo ne samo medobediencialno, ampak tudi internacionalno bratstvo. Če se (Bog ne daj!) karkoli zgodi ali zalomi ali če kdo sodeluje »s figo v žepu« ali omaga, se vsi lahko v vsakem trenutku vrnemo v svoj matični samostan. To pa zagotovo ne bi bil konec prizadevanj Frančiškovih bratov, da bi zaživel v prvinski ljubezni in prvotni gorečnosti. Angel Frančiškovih bratov, ki sem ga napisal kmalu po prihodu v Assisi, namreč zagotavlja:

*Manjši kot je Frančiškov brat,
več je v njegovem srcu prostora za Boga,
bliže je idealu vesoljnega bratstva.*

Naj se, dragi asiški romar, romarica, dragi bralec, bralka, v tvojem srcu, ki je tvoje svetišče, večja prostor za Boga. Tako bo v njem vedno manj prostora za vse, kar nas oddaljuje od Boga in od bližnjega.

Film Francesco vivo – Francišek živi

p. Janez Šamperl, Assisi

Scenarij: p. Janez Šamperl

Režija in fotografija: Ubaldo Trnkoczy

Glasba in montaža: Sašo Fajon

MOJ ASIŠKI »ODPUSTEK«,
KI GA PRINAŠAM SLOVENIJI:
KRATKOMETRAŽNI FILM
FRANČIŠEK ŽIVI

Prav to, da Francišek živi – to živo Franciškovo navzočnost v Assisiju po tolikih stoletjih – želim vedno znova prikazati, posredovati romarjem, ki jih vodim od Franciškovega groba do spodnje in gornje bazilike ter jim s pomočjo fresk vrhunskih umetnikov (Giotto, Cimabue in drugih) razlagam Franciškovo življenje. Hitro sem zaznal trenutke, kraje in freske, ki romarje globlje nagovarjajo, jih usmerjajo. Uvidel sem, da ni vseeno, katere in kakšne besede, miselne zveze uporabljam. Tako sem svoje vodenje po baziliki iz srečanja v srečanje poglobljal, gradil in si prizadeval, da bi Francišek, upodobljen na freski,

danes, sedaj, ta trenutek »živ stopil s freske« med nas, da bi ga videli od blizu, ga začutili, slišali njegov glas, **predvsem pa slišali Božji glas, kakor ga je slišal Francišek: »Pojdi in popravi mojo cerkev.«**

Vse to sem seveda hotel prebiti tudi na film, za katerega sem sprava mislil, da bo neke vrste pozdravni film za mlade (sledilo bi še več tematskih enot), ki bi prihajali v Assisi in Rivotorto. Ker pa se je ta ideja iz različnih vzrokov nekoliko oddaljila, moja vrnitev v Slovenijo pa približala, sem si rekel: Nek odpustek pa po vseh teh letih moram prinesiti iz Assisija.

Kot otrok sem se vedno zelo razveselil, ko sta se mama in ata vrnila s kakšnega romanja. Prvo vprašanje otrok je bilo: »Sta prinesla kakšne odpustke?« Na le-te smo komaj čakali. Odpustek smo pri nas imenovali drobne stvari, ki se prinesejo z romanja. To je bila podobica od ofra, lectovo pecivo, ogledalo z igrico na hrbtni strani, piščalka ali kaj podobnega ...

Ker se počasi vračam v Slovenijo (če Bog da), po teh letih ne morem priti čisto praznih rok (pa še 40-letnico duhovništva praznujem). Tako sem se z mislijo na vas in na Slovenijo lotil pisanja scenarija za film, prosil za dovoljenje našega kustosa, ki je projekt velikodušno odobril, in se obrnil na prijatelja, umetniškega fotografa in režiserja Ubalda Trnkoczyja, ki je sprejel izziv. Skupaj z ženo Mirjam je prišel v Assisi, kjer smo 10 nepozabnih dni snemali različne prizore, ki so v piranskem studiu Saša Fajona postali 11-minutni kratkometražni film. G. Ubaldu in njegovi ženi sem zelo hvaležen, saj bi brez njiju film o Francišku ostal moja neuresničena želja. Hvaležen sem tudi p. kustosu za vso pozornost in podporo ter seveda sobratom, ki so občasno pomagali in bili tu in tam tudi statisti.

Film je torej moj odpustek iz Assisija, ki ga prinašam mladim in vsem, posebej pa vam, dragi asiški romarji in vsi bralci in bralke. Moja želja je, da bi vas vedno (znova) spominjal in opominjal na Assisi in na znano, v filmu večkrat ponovljeno naročilo: »Pojdi in popravi mojo cerkev. Ti pojdi!«

Najprej (še pred uradno predstavitvijo, ki bo na Viktorinovem večeru na Ptuju 19. junija 2020) ga boste lahko dobili, če ga boste sedaj takoj naročili:

po e-pošti: sorli.stanko@gmail.com

ali po telefonu 041 765 791.

Asiški romarji Stanko in Zlatka Šorli ter Ani Lenassi so prevzeli distribucijo po pošti. Vi samo naročite, znesek boste poravnali po povzetju. Vaš dar za film na USB-ključku še ni dokončno določen – znašal bo okrog 6 € + poština.

Zakaj na USB-ključku? Ne le zaradi lažjega dostopa ali cenejše izvedbe. Tudi nekaj simbolike je v tem ključku. Ključ je orodje, orodje, ki odpira zaprta, zaklenjena vrata, da moremo vstopiti. Ta ključek (filmček) odpira duhovna vrata, vrata vere, vrata srca ... Preizkusil ga je sam Frančišek. Ko je objel in poljubil gobavca, je odklenil vrata svojega srca ... Kot je sam rekel: »Tu se je začela moja pot.« Enkrat v življenju pride dan, ko je treba začeti (znova) ...

Prigisče mnenj tistih, ki so film že videli

P. Janez, res čudovit film in tekst, ki nagovarja. Hvala ti, ker si nama ga poslal še pred uradno predstavitvijo.

Roman in Ani

Pa čestitke za super film ... Res je dober. Film je primeren za vsakega gledalca – tistega, ki Frančiška pozna, pa tudi tistega, ki ga spoznava.

Andrej

Hvala za čudovit filmski zapis, da »Frančišek živi«!!! Super!!! Res živi!!!

Stanko in Zlatka

Janez, prečudovita kombinacija teksta in reportažnega zapisa. Tako lepo se prepleta eno z drugim, da si nekdo, ki Frančiška sploh še ne pozna, lahko o njem ustvari popolno podobo. Verjamem, da vam je »izdelek« dal veliko dela, potov, kombiniranja, in se veselim, da ga bomo lahko dali v javnost.

Juža

Pogledala, super, hvala!

Lp Mira

O, čestitke, krasno.

To pa je bil izziv, ki je obrodil sočen sad. Posnetki se kar zlijejo z besedilom, res premišljeno in sporočilno. Užitek gledati!

Hedvika

P. Janez, najlepša hvala za posredovani film. Je zelo lep, na sintetičen način prikazuje življenje sv. Frančiška in nagovarja. Če je možno, bi ga radi prevedli v turščino.

p. Tine

Videl sem tudi film o Assisiju in Frančišku, hvala, da si mi ga poslal. Čestitam za to delo!

p. Igor

Čudovito!

Lp Pavle

Čudovito, duhovno, doživeto. Čestitke! Zdaj pa naj gre in oznanja!

Dorica

Križev pot romarjev v Assisi 2019

Besedila so pripravili asiški romarji, zbrala jih je Doroteja Emeršič.

Drugi dan asiških duhovnih vaj romarji pripravijo križev pot, ki ga molijo od tabora Fonte Maggio do samotišča Carceri. Na poti je tudi priložnost za sveto spoved ali duhovni pogovor. Spremljajmo našega Odrešenika na njegovi poti proti Golgoti v sliki in besedi z letošnjimi romarji.

1. PILAT OBSODI JEZUSA NA SMRT

Tebe, dragi Jezus, so obsodili na najbolj kruto smrt. Vsi so te obsodili, še tvoji prijatelji so se razbežali. Bil si izdan in zavržen, a si molče sprejel krivično obsodbo. Za nas si trpel, da bi bili v naših družinah drug do drugega ljubeči in se ne bi obsojali, temveč bi se spoštovali in si med seboj iskreno odpustili.

Gospod, hvala ti, da se lahko družine med seboj povežemo in si prizadevamo, da bi živele po tvoji volji. Dajaj nam moč, da te bomo brezpogojno sprejemali in ti sledili do konca.

2. JEZUS VZAME KRIŽ NA SVOJE RAME

Vsak izmed nas nosi svoj križ. Ta križ se v življenju kaže v različnih oblikah in preizkušnjah. Teža križa se nam včasih zdi pretežka ali prevelika, zato je pomembno, da imamo ob sebi ljudi, ki so nam v oporo. Naj nam pri tem pomaga Jezusov zgled, ki mu kljub padcu pod težo križa ni zmanjkalo moči za pot naprej. Tako kot Jezus, ki se je v težkih trenutkih umaknil v samoto ter molil, se tudi mi večkrat spomnimo na molitev in samoto.

3. JEZUS PADE PRVIČ POD KRIŽEM

4. JEZUS SREČA SVOJO MATER

Gospod Jezus, bridko je bilo srečanje s tvojo materjo, pa vendar ti je prineslo tolažbo. Tolažbo, da nisi sam v trpljenju, da je ob tebi mama, ki te podpira, ki skupaj s teboj trpi v izvrševanju Božje volje.

Gospod, hvala ti, da nas spremljaš tudi v ranjenih družinah. Tvoja in mamina tolažba nas opogumljata, da zmoremo vsak dan reči »da« odpustitvi, zahvaljevanju in izvrševanju Božje volje.

5. SIMON IZ CIRENE POMAGA JEZUSU NOSITI KRIŽ

Otroci smo Simoni, ko molimo za zdravje nerojenega otroka, pomagamo pri hišnih opravilih in ko prijateljem

podarimo lepo besedo. Odrasli smo večkrat vremenoslovci. Zanimajo nas le te stvari. Kot mož ženi premlokrat podarim lep pogled ali objem. Ljubim te, čeprav imaš veliko več skrbi kot jaz. V službi znam zelo dobro opravljati slabe lastnosti sodelavcev, ne podarim pa besede potrditve ali pohvale.

Simon, bodi nam zgled na življenjski poti.

6. VERONIKA PODA JEZUSU POTNI PRT

Ko je ugledal gobavca, je Frančišek stopil korak nazaj, nato pa stekel k njemu, ga poljubil in nežno objel. Vrnil mu je, vsaj za trenutek, moč, da je šel lažje naprej. Tudi Veronika ni mogla rešiti Jezusa muk in bolečin, križa in smrti, vendar mu je s svojo gesto olajšala trenutek. Tudi mimoidoči na ulici, vklenjeni v svoje skrbi, sodelavec v službi, sošolec ali sošolka ... nosijo svoj križ. Ne moreš ga nositi namesto njih, lahko pa jim tvoj nasmeh, topla beseda, lep pozdrav vsaj za trenutek olajšajo težo bremena.

Naj Sveti Duh v nas budi dobro in nas spodbuja, saj Kristus tudi danes potrebuje Veroniko.

7. JEZUS PADE DRUGIČ POD KRIŽEM

8. JEZUS NAGOVORI JERUZALEMSKE ŽENE

»Ne jokajte nad menoj!« Ali se kdaj vprašamo, kaj nam želi Jezus sporočiti?

Jezus, ti si jokal ob grobu svojega prijatelja Lazarja.

Sveti Frančišek je jokal, ker Ljubezen ni ljubljena.

Pa mi? Kdaj, kje, pred kom in zakaj jokamo? Ali sploh upamo jokati?

In kako se odzivamo na jok bližnjega in na jok sveta?

Dragi Jezus, tvoje življenje na zemlji je bilo obarvano s čustvi, tako kot je naše. Pomagaj nam, da bomo znali pokazati svoja čustva in sprejemati čustva drugih, tako kot si znal ti.

9. JEZUS PADE TRETJIČ POD KRIŽEM

Pretežak je križ, a ga ne vržeš proč. Padeš, pa se spet zravnaš in ga nosiš dalje. Odpri nam oči in gani nam srce, da bomo tudi v naši družini spoznali, kako velika je tvoja ljubezen do vseh nas, da trpiš zaradi naše mlačnosti. Gospod, pomagaj naši družini, da ne bomo obupali, saj si ti vedno naša pot, resnica, ljubezen, upanje. Bodimo skupaj; ko pademo, nas krepčaj, ko je vse temno, nam

natrosi veselja v srce, da se ti zahvalimo za vse, tudi za križe, ki nas združujejo, spreminjajo, krepcajo, ko nam spregovoriš preko njih.

10. JEZUSA SLEČEJO IN MU PONUDIJO VINA, Z ŽOLČEM MEŠANEGA

Pred očmi javnosti so Jezusu vzeli obleko, vzeli so mu poslednje človeško dostojanstvo.

»Nebeški Oče, takšne okrutnosti se danes ne dogajajo več,« se oglasi moja notranjost. In takoj za tem: »Ali sredstva javnega obveščanja z lažnimi novicami ne jemljejo človeku njegovega dostojanstva?«

»Že že, Gospod, a jaz na to res nimam vpliva ...«

A glas ne umolkne: »Ali tudi ne slačiš človeka vedno, kadar o njem govoriš negativno? Čeprav je morda, oblači-lo' res umazano, ti ne daje pravice, da ga slečeš.«

11. JEZUSA PRIBIJEJO NA KRIŽ

Jezus, če je bilo do te točke še upanje, da te vseeno ne bodo križali, je zdaj upanja konec. Prvi žebelj, prva roka. Druga roka, drugi žebelj. Noge. Neznosna bolečina. Tudi v naši širši družini letos doživljamo vsako smrt kot žebelj na križ. Zdi se nam, kot da se nam godi krivica.

Jezus, kljub bolečinam si vedel, da je to Očetova volja. Iz ljubezni si sprejel žeblje.

Prosim te, daj nam moči, da bomo tudi mi znali sprejeti Očetovo voljo, ki ni vedno lahka, ampak nas uči, da smo bolj ponižni.

12. JEZUS UMRE NA KRIŽU

Če je človeku kaj težko sprejeti, mu je težko sprejeti smrt. Čeprav trpimo, čeprav lahko zelo trpimo, si vendarle želimo živeti. Živeti vsaj nekako, čim dlje. Tuzemskega življenja se oklepamo kot edine bilke, kot Božjega daru. Toda vsi ljudje tega sveta, verujoči ali neverujoči, vemo, da nas nekega dne čaka naše poslednje slovo. Ne vemo pa, kdaj, morda nenadno, morda pričakovano, ne vemo, kakšno bo slovo. Kruto, nasilno ali mirno.

Tudi Jezus, ki je v vrtu Getsemani vedel, kaj ga čaka na veliki petek, je rekel svojemu Očetu: »Oče, če je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene.« A rekel je hkrati: »Vendar ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi.«

Jezus nam je pokazal pot. S svojim življenjem je pokazal, da moramo biti odprti in poslušni Gospodu do konca. Da se ne smemo ustrašiti trpljenja in celo smrti ne. Če trpljenje sprejmemo v ljubezni, bo imelo smisel. In le seme, ki umre, bo obrodilo nov sad.

13. JEZUSA VZAMEJO S KRIŽA

Njegovo mrtvo telo so sneli s križa in ga položili materi v naročje. Objemala ga je in srce ji je krvavelo. Kaj bo, ni vedela ...

Tudi danes matere objemajo svoje mrtve otroke. Njihova srca krvavijo in žalost je neizmerna. O Gospod, pomagaj vsem trpečim materam, da bi znale darovati svojo bolečino Bogu. Naj v tem koncu ugledajo nov začetek!

14. JEZUSA POLOŽIJO V GROB

Dragi Jezus, naš družinski križ polagam v tvoj grob, ker verjamem, da boš s svojim vstajenjem pomagal pri moji težavi.

Jezus, tudi ti si bil položen v grob in to je bil trenutek žalosti in obupa. Toda ti si tretji dan vstal, prinesel upanje, veselje, življenje.

Tudi mi se v naših družinah večkrat počutimo obupani, osamljeni, nerazumljeni. Ampak ti nam vedno znova pri- našaš upanje, srečo in harmonijo.

Utrinek z Miro Ličen - Krmpotić

Doroteja Emeršič

Spoštovana ga. Mira, januarja letos ste v Assisiju v nekaj dneh ustvarili pravi »asiški cikel«. Kaj vas je navdihnilo, da se je zgodil tak, lahko bi rekli, umetniški izbruh? Je to mesto Assisi, sv. Frančišek, kaj drugega?

Res je, konec januarja in v začetku februarja letos sem bila v Assisiju, saj sem si že dolgo želela, da bi enkrat lahko več časa preživela v bližini sv. Frančiška. V veliko čast mi je bilo, da sem bila gostja p. Janeza in Svetega samostana, za kar sem hvaležna.

V tem času je bil Assisi zelo prazen, a tudi ko so bili tam obiskovalci, je bilo moč dihati neizmeren mir. Tu še posebej občutiš, da je sv. Frančišek še kako sodoben. Hvalnica stvarstvu bi lahko bila napisana danes, pticam bi lahko pridigal danes, gobavec je vsak begunec, revež,

izobčeni ... Frančišek je še kako velik upornik proti potrošništvu ... Tu si zaželiš, da bi mu bil lahko vsaj malo podoben, da bi spoznal, kaj je največja sreča.

Upodobili ste dogodke iz Frančiškovega življenja, ki jih umetniki v zgodovini niso pogosto upodabljali, predvsem Frančiškovo rojstvo in objem gobavca. Kaj vas je nagnilo k temu?

P. Janez me je opozoril na mesto njegovega rojstva, na gobavca in druge dogodke iz Frančiškovega življenja, ki so mi bili izziv za nekaj tam narejenih del. Že dolgo sem si želela, da bi lahko za dalj časa obiskala Frančiškove kraje, se poglobila v njegovo duhovnost in da bi v tem vzdušju lahko slikala. Zato sem morala biti sama, da sem si lahko v miru ogledovala Giotto, hodila na Frančiškov grob, k sv. Klari ... Tudi sestre, pri katerih sem stanovala, so bile neverjetne. Nudile so mi možnost, da sem lahko nemoteno ustvarjala.

Na podoben način zelo intenzivno slikam, ko se kdaj umaknem od vsakdana. Na ta način doma prav gotovo ne bi utegnila delati. Nikjer drugje nisem čutila toliko pozitivne energije in vzdušja Vstalega. Zdelo se mi je, da ni nikjer nobenega križevega pota, zato sem ga morala pred odhodom na hitro skicirati. Upam, da tudi drugi obiskovalci podobno doživljajo Assisi, saj je velika obogatitev. Ni naključje, da se je sv. oče želel tu srečati z mladimi letos marca.

Hvala, draga umetnica, za odgovore. Upam, da bomo te stvaritve kmalu videli tudi v Sloveniji.

Ponižnost

Eva in Lina Strajnar

Dragi mladi prijatelj,
si že kdaj naletel na koga, ki se je hvalil in »važil« pred teboj? Kako si se takrat počutil? Ti je bilo všeč ali si mislil, da to res ni lepa navada?

Prav imaš, hvalisanje in pretirano »važenje« ni lepa lastnost.

Reši spodnje rebuse in ugotovi, kaj o tem piše Peter, prvi med apostoli. Videl boš, da prevzetnost (ali samohvala) ni nič novega pod soncem. To se je dogajalo tudi mnogim mladim prijateljem pred teboj.

Jezus nas po apostolu Petru kliče na drugačno pot – tudi tebe. Če ti bo kdaj težko, pa se spomni, da Bog skrbi zate. Obrni se Nanj in ga prosi za pomoč. Rad ti bo pomagal.

Prav tako _____ (1), podredite se starejšim.

V medsebojnih odnosih se vsi _____ (2) v ponižnost,

ker _____ (3) se prevzetnim upira,

ponižnim pa daje _____ (4).

Ponižajte se pod močno Božjo _____ (5),

da vas ob svojem _____ (6) poviša.

Vso svojo skrb vrzite nanj, saj on _____ (7) za vas.

(1 Pt 5,5–7)

Grenlandija, kraj milosti in miru

p. Tomaž Majcen, misijonar na Danskem

Nuuk

Verjetno ste že vsi slišali za ta otok v severnem Atlantskem oceanu, vzhodno od Kanade.

Grenlandija, katere ime v prevodu pomeni »zelena dežela«, ni kaj prida zelena. Prekrita je z ledom, ki je ponekod debel več kot 3.000 metrov. Ime »zelena dežela« izvirja iz časa Vikingov, ki so v 10. stoletju pristali na nezaledenelih zelenih obalah. Nobenega dvoma ni – Grenlandija je dežela ledu, »zeleno« je le njeno ime. Otok, na katerega je stopil le redkokdo. Tudi zame so bile to do nedavnega samo sanje, ki pa so postale resničnost.

Prvič v življenju sem na poledenela grenlandska tla stopil 21. decembra 2018. Nekaj dni pred božičem sem zapustil naš misijon v Københavnu in odletel na Grenlandijo. Razlog za moje potovanje pa niso bile božične počitnice, ampak pastoralna skrb za katoličane tam zgoraj na skrajnem severu. Danska škofija, ki je tretja največja škofija na svetu (prav zaradi Grenlandije), ima v mestu Nuuk tudi svojo župnijo.

Nuuk, ki je glavno mesto Grenlandije, je po površini in po številu prebivalcev največje mesto. Žal pa tam ne živi veliko katoličanov, le približno 80 jih je. Kakor povsod na severu tudi tukaj prevladuje luteranska vera.

Grenlandija je imela v zgodovini kar nekaj misijonarjev, med njimi je bil najbolj vpliven Hans Egede, imenovan

tudi apostol Grenlandije. Ustanovil je uspešen misijon med Inuiti in je zaslužen za oživljanje dansko-norveškega zanimanja za ta otok, ki je bil stoletja pozabljen. Ustanovil je mesto Godthåb (kar lahko prevedemo kot »dobro upanje«), zdaj znano kot Nuuk.

Grenlandija ali po grenlandsko Kalaallit Nunaat (»naša dežela«) je od leta 1953 del Kraljevine Danske. Danski parlament ji je leta 1978 podelil samoupravo, vendar je kraljica Danske, Margareta II., še naprej vodja države. Grenlandija je v okviru Danske spadala k Evropski uniji, vendar je bila pridobitev samouprave povod, da se je 1. januarja 1985 od nje odcepila. Otok danes naseljuje 58.000 prebivalcev, od tega je 88 % Inuitov, preostalih 12 % pa je Evropejcev, večinoma Dancov. Skoraj 85 % površine otoka prekriva led. Toliko na kratko o zgodovini tega zanimivega otoka.

Naša cerkvena zgodovina se je tam začela šele leta 1958, ko je bila ustanovljena župnija Kristusa Kralja. Župnija je kar nekaj let čakala na bogoslužni prostor in šele leta 1972 dobila svojo kapelo, ki se nahaja v župnijskem domu. Kot sem že omenil, župnija skrbi za katoličane iz Nuuka in okoliških mest. Naši verniki so večinoma filipinske narodnosti, ki so se na otok preselili v iskanju boljšega življenja.

Nuuk - pogled skozi okno

Maša na božič

Domačinke v narodni noši

Vsako nedeljo in za večje praznike je v kapeli maša v angleškem jeziku, včasih tudi v danskem. Kljub temu da jih je malo, sem občudoval njihovo skrb za župnijo in lepo pripravljena bogoslužja. Predvsem pa sem užival ob njihovem druženju po maši, ko smo skupaj posedeli ob kavi, čaju in filipinskih dobrotah.

Marsikdo me je že vprašal, ali mi je bilo dolgčas in ali me je zelo zeblo. Ne, ni mi bilo hudega, drugače se ne bi vedno znova vračal na otok »dobrega upanja«. Je pa res, da moraš biti malo samotarja in predvsem uživati v naravi.

Gora pri Nuuku Sermitsiaq

Druženje po maši

Misijonar Hans Egede

Pozimi so dnevi zelo kratki in je dnevne svetlobe le štiri ure, zato je treba izkoristiti vsako minuto. Vreme mi je bilo vedno naklonjeno. Temperature se v decembru in januarju spustijo kar krepko pod ničlo, a v času mojega bivanja je bilo le nekaj dni -10 , drugače pa so se gibale okrog -1 °C. Čudilo me je, da v tem letnem času ni bilo več snega, ampak ga ni bilo treba dolgo čakati. Na koncu ga zapadlo toliko, da sem ostal ujet na otoku, saj moje letalo proti Københavnu ni vzletelo.

Drugič sem obiskal otok lani oktobra, ko so bile temperature veliko bolj prijazne. Ker še ni bilo snega, sem imel veliko priložnosti za pohodništvo in raziskovanje. Kakor sem že omenil, moraš imeti rad naravo in dolge sprehode, če želiš, da ti čas malo hitreje mine.

Mislim, da mi severna klima kar »paše«, in po pravici povedano, mi je Grenlandija zlezla pod kožo. Zame je to kraj milosti in miru, kjer si lahko odpočijem dušo in telo. Hkrati pa je to čas, ko lahko odrinem na globoko in razmislim o svojem duhovnem življenju. To je čas, ko se lahko resnično odmaknem od vrveža vsakdanjosti in se podam v puščavo. Lahko bi rekel, da je to vznemirljiva pustolovščina, kjer sta Bog in človek skupaj v svetu svetlobe in teme. In za te čudovite trenutke sem Bogu neizmerno hvaležen vsakokrat, ko sem lahko deležen lepot, ki jih skriva ta največji poledeneli otok na svetu.

Skupinska slika ob zadnjem obisku 2019

Reportaža o potovanju, ki ga ni bilo

Na tem mestu bi morala biti reportaža o potovanju v Jordanijo, ki je bilo zaradi koronavirusa odpovedano. Na pomoč je prihitel

ANGEL POPOTNIKOV IN ROMARJEV

Angel popotnikov
je med angeli posebnej,
saj raje kot v angelskih korih
hodi sam
po nebesnem obloku
od kraja do kraja ...
pa nazaj
do nebeškega raja.
Posebej rad ima tiste ljudi,
ki ga vabijo, naj gre z njimi
na božje poti
ali na kraje,
kjer božja lepota žari
ali pečat preteklosti Boga slavi.
To daje moč človekovi duši,
da s popotnim angelom
hvaležno vriska in se
veseli nadaljevanja poti.

Angel se tudi rad
pridruži tistim,
ki hodijo osamljeni in sami,
s svojo bolečino obdani.
Ti včasih niti
ne občutijo trenutka,
ko jim angel težko breme sname
in sključeno držo odvzame.
Tako naenkrat njihov pogled
kvišku k božjemu soncu plane,
ki prežari njih osamljenost in
vse druge rane in skrbi,
da od njih nič ne ostane,
le božja ljubezen
se v srcu znova vname.

Mene je angel romarjev
in popotnikov
po dolgih in vijugavih poteh
pripeljal do Frančiškovega
Assisija, kjer kot
caput et mater
hiša mojega očeta stoji.
Lepo in prijetno je
v njej biti in bivati ...
A kmalu bo treba oditi
na pot - v svet,
ki je dan današnji
zaradi smrtonosnega virusa
v strah in trepet odet.
In jaz, manjši brat,
brez hiše, brez krova,
danes ne vem,
katera so vrata
mojega jutrišnjega doma.
Popotni angel me hrabri.
Tebi in meni,
vsem, ki smo na poti, govori:
»Zaupaj!
Dokler boš na zemlji,
boš med brati,
potem pa,
upaj in veruj,
»tam gori«,
med nebeškimi svati.
p. Janez Šamperl

To bi vam še rad povedal o Romanu, neutrudnem Asižanu

»P. Janez, a veš, pa saj ni treba, nekaj pa tudi mora biti za Boga.« Še vedno živo slišim njegov glas, to misel, stavek, ki ga je velikokrat ponavljal; navadno je še dodal: »Nič se ne sekiraj, vse to, kar naredimo, pomagamo, je vse skupaj tako malo ...«

Z malim se je začelo tudi najino in naše sodelovanje, prijateljstvo, zaveznitvo ali kako naj poimenujem to skupno bratsko pot. Začela se je pred davnimi leti. Dom duhovnih vaj v Nazarjah je razpisal duhovne vaje za zakonce. Voditelj je zbolel in takratni gvardijan (p. Peter L.) je prosil, če bi lahko vskočil. In sem. Tako nepripravljen sem začel duhovne vaje za lepo število izjemnih udeležencev. Takoj prvi večer sem, videvši njihovo zavzetost in odprtost, napovedal delo po skupinah po večerji. Oblikovalo se je več skupin. Ena med njimi ni našla prostora, saj so bile že vse skupne sobe zasedene. Potrkali so na moja vrata ... kot nekakšni brezdomci. A bili so še kako »doma« in med seboj povezani člani zakonske skupine, ki jo je vodil nekakšen tihi vodja Roman z ženo Joži. Pogovarjali smo se krepko čez polnoč – iskreno, veselo, poglobljeno. To je bilo eno od tistih srečanj, ki v sebi nosijo kali prihodnosti in se jih nikoli več ne da ponoviti, ker so enkratna.

Roman mi je na različnih srečanjih, skupnih romanjih rad pripovedoval o enkratnih stvareh, ki so se mu dogajale v življenju. Kot otrok je bil ministrant nad ministranti pri frančiškanih v Ljubljani. Enkrateno. Nekakšen steber ministrantov, kot sem izluščil iz njegovega navdušenega pripovedovanja. V študentskih letih je bil eden od »ta glavnih« pri Našem tromostovju, glasilu, ki ga je urejal p. Hieronim s pomočniki – študenti, kjer je bil Roman zopet v ospredju.

Nato je stopila v ospredje njegova Joži. Ponosen je bil na družino in na svoje tri hčere. Menim, da bi jih prepoznal na cesti, čeprav jih še nisem videl. S toliko ljubezni, pa tudi kančkom skrbi mi je govoril o njih ...

Z Joži sta me obiskala na misijonu, ki sem ga imel pri kapucinih v Štepanji vasi v Ljubljani. Vedel sem, da Joži neozdravljiva bolezen hudo stiska. Na obisku je izrekla pomembne besede: »Zakaj pa ne jaz?« Bilo mi je jasno, da je pripravljena. Njen »Zakaj ne jaz?« me je, čeprav sem bil na misijonu, zadel do obisti in me dolgo spremljal. Samo še na videz drobno - a resnici velikansko željo je dodala - da bi še ta zadnja hčer spremljala kot nevesto do oltarja.. Joži sem občudoval v tem odnosu do Stvarnika, občudoval Romana v nežnem odnosu do žene in njegovo možgato pokončnost v negotovosti. Skupaj smo bili še na romanju v Assisiju, pri ljubem Frančišku. Bilo je nepozabno. In Joži je še dočkala poroko hčere.

Nepozabno je bilo tudi moje potovanje pred šestimi leti v Frančiškovo mesto, ko mi je bilo dano narediti »asiški korak«. Nič ni kazalo, da bi me kateri od sobratov lahko peljal tja. S tistimi tremi kovčki in torbo, ki sem jih imel, pa tudi nisem mogel na vlak. Kaj zdaj? Seveda kličem Romana: »Bi me morda lahko peljal ... saj veš ...« Roman je bil takoj za to in čez tri dni me je že peljal preko Apeninov proti Assisiju. Ko sva z avtom prečkala veliki Frančiškov trg pred baziliko in prišla blizu železnih vrat, ki vodijo na samostansko dvorišče, so se ta kar sama začela odpirati. Roman ni mogel skriti navdušenja: »Kako to, nikjer nikogar in prav v tistem trenutku so se odprla vrata ... pa to je čudež!« Ni bil čudež; pater, ki je dežural na porti, je preko kamere videl avto in slovensko tablico. Vedel je, da pridem, in odprl vrata.

Roman je še velikokrat prišel v Assisi kot romar in kot voditelj asiških obiralcev oljk iz Slovenije. Če ne bi bilo njega, njegovih začetkov, ko je sam cel mesec kosil oljčnik, tudi ne bi bilo tega izjemnega vsakoletnega dogajanja, ki je iz leta v leto počasi raslo in preraslo v neke vrste duhovno-delovno srečanje. Lahko bi ga poimenovali tudi »manualne« duhovne vaje pri sv. Frančišku ali z njim. Ta slovenski pristop je dal misliti tudi patrom iz Sacra Conventa, in to tako močno, da so naše volonterje sprejeli za »brate in sestre« in vsako leto komaj čakali, da pridejo. V velikem refektoriju so vedno slovesno donele zahvale, ki jih je navadno pred brati in kustosom izrekel nesporni voditelj Roman (če pa ga morda ni bilo, je njegovo mesto prevzel Stanko). Nekega sončnega dne pa mi je med malico v oljčniku povedal za Ani, ki bi prišla jeseni pomagat obirati. Oči so se mu zaiskrile, na obrazu se mu je zarisal njegov značilni nasmeh do ušes. »Veš, to sem si najmanj

Čudovita so pota Gospodova

med angeli cveti.

misli, ampak Božja pota so res čudovita,« mi je rekel. Tako je Roman (znova) dobil »pomočnico, njemu primerno«, našel je vrlo ženo, če ostanemo pri Svetem pismu. Pogumno in z veliko ljubeznijo (samo grbavosti in ljubezni se ne da skriti), ki je kar žarela med njima, sta se podala na pot, ki ju je pripeljala do zakramenta. Mirno je tekla njuna barka. Nikoli ju nisem slišal reči: »Nimava časa.«

Seveda moj pogled zadeva samo delček – majhno plat Romanovega bogatega življenja, ki se je odvijalo v široki paleti udejstvovanja: od družine, stroke, župnije do politike in še čez – do angelov. Vedno je bil vesel, če sem mu po e-pošti poslal kakšnega komaj nastalega angela. Da sta knjigi o angelih dosegli »daljne horizonte«, da je bila knjiga dosegljiva obiskovalcem in naročnikom, je bila izključno zasluga Romana in Ani, saj sta na vsakem srečanju prevzela vso logistiko in sem se sam lahko popolnoma posvetil predstavitvi. Nikoli na nobenem mestu ni zmanjkalo knjig. Če je šlo kje s knjigami proti koncu in je Roman videl mojo zaskrbljenost, je vedno dejal: »Ne skrbí, še en paket imam v avtu.« Velikodušno in z veseljem sta mi obljubila tudi pomoč pri tretji knjigi o angelih. A knjiga še ni končana, Roman pa je že bil poklican – vse je v Božjih rokah. Ko mi je Ani po sporočila: »Roman je že med angeli, za katere se je toliko trudil in jih občudoval,« se mi je po kratkem premisleku utnilo: da, to je to, novo življenje v Bogu, med angeli. Bog bodi zahvaljen tisočkrat za naše odrešenje – za novo, večno življenje.

Roman, lepo pozdravi p. Mirka in vse že v nebeško glorio poklicane asiške romarje in romarice. In ne pozabi pred Gospodom na nas, ki smo še na poti.

p. Janez iz Assisija

P. S.: Ko sta me Roman in Ani (še) zadnjič peljala iz Assisija v Piran na montažo filma o sv. Frančišku (15. 1. 2020), je med njunim prijetnim klepetanjem na prvih sedežih na zadnjem sedežu nastajal angel zanju.

ANGEL ZA ROMANA IN ANI

Romana in Ani
pa samo en angel hrani.
To je angel ljubezni,
ki kruh življenja na polovico deli,
v roki pa drži čašo nesmrtnosti.

Vsak po svoje ranjena,
s hudo izgubo preizkušena
sta ostala zvesta,
skromna in vdana,
Božjim načrtom čisto predana.
Zato jima angel ljubezni poklanja
novo pot skupnega darovanja,
ki naj se vije do tistih dni,
ki so sleherniku od vekomaj določeni,
nato pa naj še v nebesih

Romana sem spoznal na enem od poletnih romanj z brati minoriti v Assisi. Bilo je kmalu po letu 2000. Z njegovo takratno ženo Jožico sva ugotovila, da se poznavata. V 80. letih sva dve ali tri leta občasno strokovno sodelovala. Skupaj s še šestimi sodelavci smo leta 1984 prejeli nagrado sklada B. Kidriča (danes je to Zoisov sklad). Potem se nisva več videla, projekt je bil zaključen ... Assisi pa je naše poti spet prekrizal ... in potem še parkrat. Jožičina bolezen, ki se je pojavila vmes, nas je povezala. Ob njej nam je Roman pokazal vso svojo srčnost in nežnost. Ko je Joži odšla med angele, se ni prepustil žalovanju ... Ob spodbudi p. Janeza se je podal na asiško avanturo – oživitve oljčnega nasada pod Svetim samostanom. Z Ani, novim angelom, ki mu je prišel pomagat, sta zacvetela in zadehtela v veselje njenih in njegovih otrok, njihovih družin, posebej vnukov. Ampak bilo je prelepo, da bi trajalo ...

Slovo od Romana na domžalskem pokopališču je bilo zelo dostojanstveno, naravnost vstajenjsko, a drugačno za takega človeka ne more biti. Prišlo je ogromno ljudi, ki smo ga poznali in imeli radi. Že pred večico se je od njega poslovil predstavnik občinskega odbora NSi in opisal njegovo obsežno družbeno delovanje in služenje. Uvod v sveto mašo je imel g. Miro Šlibar, ki je nad vse klical besede vstalega Kristusa: »Mir vam bodi!« Prebral je tudi odlomek pisma kustosa Svetega samostana iz Assisija, namenjenega žalujoči Ani. Molimo zanjo, za vse njene in za vse Romanove!

Domači župnik je med homilijo opisal Romanovo služenje, nato sta to orisala predstavnika župnije in zakonske skupine, še bolj poglobljeno pa p. Edvard Kovač OFM, ki je Romana poznal že od ministrantskih let ter je prijateljeval z njegovo prejšnjo in sedanjo družino. Od našega asiškega »šefa« v najbolj žlahtnem smislu smo se prišli posloviti in mu izkazati hvaležnost tudi »asiški oljkarji«.

Romanov odhod gotovo pomeni tudi spremembo letošnjih zadnjih še predvidenih »asiških oljarskih duhovnih vaj«. Pater Janez se vrača v Slovenijo, gotovo pa nam kot vedno pripravlja kakšna presenečenja, ki nas bodo spet združevala in nam kazala, kako čudovita so pota Gospodova ... Čakamo in v veliki hvaležnosti za vse v asiškem služenju prejete darove sprejemamo Božjo voljo.

Stanko Šorli

Iz Frančiškovih logov

V tokratni številki revije Brat Frančišek, ki je druga od šestih v letu 2020, bomo na poseben način razmišljali o odnosu med človekom in Bogom.

V rubriki Frančiškova duhovnost lahko najdete razmišljanje jezuitskega p. Franca Kejžarja o odnosu do Boga.

Naša evangelizacija prinaša novo katehezo OFS z naslovom Človekov »DA« Bogu, pobliže pa bomo spoznali tudi sv. Veroniko Giuliani, ki je gojila globok odnos z Bogom.

Členjenje Vodila OFS tokrat razkriva 11. člen, ki govori o bogastvu dobrin, ki so pomembne za nas, in o našem odnosu do njih.

V nadaljevanju najdete sklic kapitlja OFS in predstavitev znanega člana OFS; tokrat je to sv. Jožef Cafasso.

Osrednje mesto v reviji je namenjeno spominu na dva dolgoletna duhovna asistenta OFS, ki sta v minulem mesecu odšla h Gospodu. To sta frančiškana p. Filip Rupnik in p. Leopold Grčar.

Razvedrilo obuja pozabljene spretnosti pri pripravi domačih čajnih mešanic ter nagradno številčnico.

Kot ponavadi revija Brat Frančišek prinaša veliko dobre branja za poglobitev postnega časa.

- Težko je lagati osebi, ki se ti zdi privlačna.

- Ženske in moški v glavnem lažejo iz različnih razlogov – ženske, da bi se sogovornik počutil bolje, moški, da bi sebe bolje predstavili.

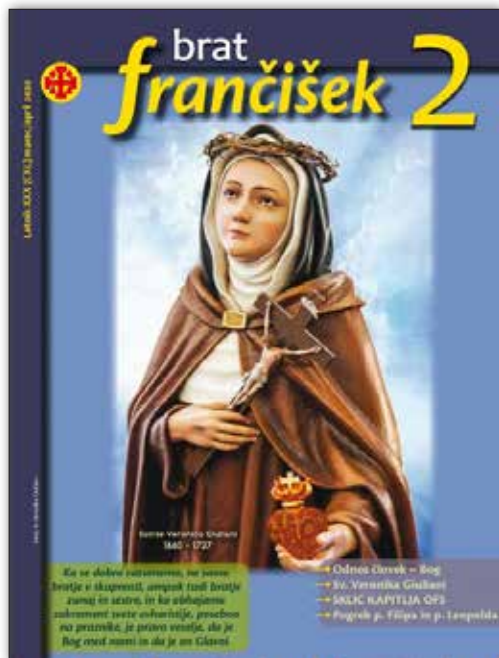
- Lagati v tujem jeziku je dosti težje kot laganje v materinem jeziku.

- Niso še iznašli detektorja laži, ki bi stoodstotno deloval.

- Sposobnost laganja človek razvije kmalu potem, ko se nauči hoditi – okrog drugega leta.

- Serum resnice ne prisili človeka, da bi govoril le resnico, ampak samo utiša možganski nadzor, tako da človek pri- poveduje tako resnico kot svoje sanje ali fantazije.

To je le nekaj dejstev iz rubrike Ali si vedel?, ki jo prinaša prva številka Frančiškovega prijatelja in je tematsko posvečena resnici. Na to posebno vrlino v reviji pogledamo s filozofskega in etičnega vidika, pa preko svetega Frančiška in Klare ter ljudi, pri katerih jo lahko najdemo danes. V rubriki Novi svetnik je predstavljen božji služabnik Carlo Acutis – umrli 15-letni računalniški genij, ki bo letos razglašen za blaženega, v knjižnem predlogu pa roman Sonce Petovione Branka Cestnika. Vmes pa se najde kar nekaj dobrega branja o dogajanju na frančiškovski sceni.

16.

Marija
Fest

Šestnajsti Marijafest

v baziliki Marije Zavetnice
na Ptujski Gori

sobota, 9. maj 2020,
ob 17. uri

Slavljenje Glasbene točke

Tebi to pesem zdaj pojem
Tebi odpiram srce
Objemi me, objemi me

Moja tolažba, moj mir
Vsa moja ljubezen si Ti
Varuj me, varuj me Mati

Ave Maria, ave Maria
Mati ljubezni, Mati mojega srca
Ave Maria, ave Maria
Mati življenja, Mati upanja

ARITOURS in Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa

 (duh. vod.: prov. minister p. dr. Igor Salmič in p. Danilo Holc) **organizirata**

ROMANJE NA POLJSKO

od 25. do 29. junija 2020

1. dan, 25. 6. (četrtek): Slovenija – Krakov

Zjutraj odhod iz Slovenije. Pot nadaljujemo preko Avstrije in Slovaške na Poljsko do Krakova. Tam bomo obiskali svetišče sv. Janeza Pavla II. Sledita sv. maša (18.00) in ogled svetišča. Nato se nastanimo v hotelu, kjer bosta večerja in nočitev.

2. dan, 26. 6. (petek): Krakov – Niepokalanov

Maša v svetišču sv. Favstine Kowalske, zajtrk in nato odhod do centra Krakova, zgodovinsko najpomembnejšega in najlepšega poljskega mesta. Peš si bomo ogledali minoritsko cerkev, škofijski sedež, kjer je kot krakovski nadškof imel rezidenco Janez Pavel II., dominikansko cerkev, glavni trg z Marijino cerkvijo in tržnico ter grad Vavel s stolnico sv. Stanislava. Kosilo iz popotne torbe ali v lastni režiji. Nato zapustimo Krakov in nadaljujemo vožnjo do Niepokalanova (mesta Brezmadežne) blizu Varšave, ki ga je kot največji samostan ustanovil minorit sv. Maksimilijan Kolbe. Nastanitev v romarskem domu, večerja in počitek.

3. dan, 27. 6. (sobota): Niepokalanov

Po zajtrku sledi ogled muzeja sv. Maksimilijana Kolbeja, prve kapelice, ki jo je postavil svetnik, in duhovno razmišljanje. Po kosilu v romarskem domu si bomo ogledali radijsko in gasilsko postajo, če bo čas, pa obiskali še pokopališče. Prav tako bo popoldne priložnost za osebno molitev in nakup spominkov. Po večerni sv. maši sledi večerja. Pred počitkom bo v originalni kapelici priložnost za skupno adoracijo.

4. dan, 28. 6. (nedelja): Niepokalanov – Čenstohova – Harmeže

Po zajtrku se bomo poslovili od Niepokalanova ter se podali na pot proti Čenstohovi, kjer bomo na Jasni Gori obiskali osrednje romarsko svetišče Poljske. Tu je znana ikona Črne Marije. Po sv. maši bo sledilo skupno kosilo v romarskem domu sv. Janeza Pavla II., nato pa bo še dovolj časa za osebno molitev, nakup spominkov ter osebni obisk

znamenitosti ob svetišču. Pot bomo nadaljevali do kraja Harmeže blizu Oswiecima (Auschwitz). Sledi nastanitev v romarskem domu – minoritskem centru spomina na sv. Maksimilijana Kolbeja – in večerja. Kdor bo želel, si bo lahko v kletnih prostorih cerkve ogledal vodeno razstavo o Marianu Kolodzieju, enem redkih preživelih jetnikov s številko 432, ki je bil med prvimi deportiran v Auschwitz.

5. dan, 29. 6. (ponedeljek): Harmeže – Oswiecim (Auschwitz) – Slovenija

Po zajtrku bomo obiskali Brzezinko (Birkenau) – podružnico KL Auschwitz. Med barakami se bomo sprehodili do krematorijev in osrednjega spomenika. Tam bo duhovno razmišljanje ter možnost osebne molitve in sprehoda po koncentracijskem taborišču (kraj smrti sv. Edith Stein). Sledi kosilo v romarskem domu. Popoldne sledi vodeni ogled centralnega muzeja Auschwitz I (celica smrti sv. Maksimilijana Kolbeja) in sv. maša v Harmežah. Po večerji odhod in nočna vožnja proti domu. V Slovenijo prispemo v torek, 30. 6., v jutranjih urah.

CENA: 379 EUR (45 oseb)
ali **399 EUR** (35 oseb)

Možna doplačila:
enoposteljna soba 60 EUR,
odstopnina 17 EUR.

Plačilo: 50 EUR ob prijavi,
možnost odplačevanja na
obroke brez obresti.

PRIJAVA: ARITOURS, (info@aritours.si)

Slomškov trg 7, Maribor

Tel. 02/252 16 19

TRR: 0451 5000 3351 276

Cena vključuje: avtobusni prevoz, cestnine in parkirnine, 1 polpenzion v hotelu 3*, 1 polni in 1 polpenzion v romarskem domu v Niepokalanovu (dvo-posteljne sobe, TWC), kosilo v romarskem domu Janeza Pavla II., 1 polni penzion in večerjo v romarskem domu v Harmežah, vstopnine (grobnice na Vavlu, Auschwitz), duhovno in strokovno vodstvo, organizacijo in izvedbo romanja, nezgodno zavarovanje in DDV.

V primeru, da razmere zaradi pojava novega virusa ne bi dopuščale izvedbe tega potovanja,
bo romanje prestavljeno na kasnejši datum! Hvala za razumevanje.

NOČ ZA OČETE IN SINOVE

Sinovi pri svojem odraščanju potrebujejo očete. Ena izmed dobrih izkušenj je, da s svojim očetom preživijo noč v naravi. Program ni posebej izdelan, saj si ga sami oblikujejo. Izberejo si termin, ki jim ustreza. Dobro se izkaže noč iz petka na soboto, ker si ni potrebno vzeti dopusta. Nekaj okvirnih izhodišč:

- Očetje in otroci prespijo v šotoru, ki ga prinesejo s seboj in postavijo skupaj.
- S skupnimi močmi na primernem prostoru pripravijo taborni ogenj iz drv, ki jih naberejo v bližnjem gozdu ter poiščejo palice za peko nad njim; s seboj si prinesejo hrenovke, penice, ipd., kar bodo pekli.
- Na voljo so sanitarije in priročno kuhinjo z jedilnico, kjer bo za zajtrk pripravljeno: mleko, čaj, kruh in namazi...
- Konec v soboto (oz. naslednji dan) v jutranjih urah.
- Prostovoljni dar po lastnih močeh za zajtrk (v kolikor ga potrebujete) in uporabo sanitarij.
- Kraj dogajanja – terase, travniki in gozd Minoritskega samostana Sveta Trojica v Halozah; Gorca 6, 2286 Podlehnik.

PRIJAVE in INFORMACIJE: p. Damjan Tikvič, tel.: 031 834 720, e-naslov: damjan.tikvic@rkc.si; trojica.tabori@gmail.com

POLETNI TABORI za otroke in mladino v Halozah

To je čas novih pustolovščin in izzivov, ko bomo kakšno ušpičili; se igrali, peli, molili, sklepali nova prijateljstva, obhajali sveto mašo, ustvarjali, se veselili in počeli še veliko zanimivih stvari.

	OKVIRNA STAROSTNA SKUPINA	KDAJ?
PUSTOLOVSKI TABOR	Od 7. do 9. razreda OŠ in srednješolci	24. –27. junij 2020
TABOR 1. triade	Od 1. do 3. razreda OŠ	29. junij–2. julij 2020
TABOR 2. triade	Od 4. do 6. razreda OŠ	4. –7. julij 2020

Predvideni dar za tabor je 35€. Če kdo ne zmore, naj daruje po svojih zmožnostih. Več informacij in slik najdete na Facebook strani: Tabori Sv. Trojica v Halozah

Kraj dogajanja:

Minoritski samostan Sv. Trojica v Halozah
Gorca 6, 2286 Podlehnik

INFORMACIJE in PRIJAVE:

Metka Rihtar, tel.: 041 757 604,
p. Damjan Tikvič, tel.: 031 834 720,
e-naslov: trojica.tabori@gmail.com
FB-stran: Tabori Sv. Trojica v Halozah

SVETOVNO SREČANJE MLADIH – ASSISI 2020
od 8. do 15. avgusta 2020

ROMANJE DRUŽIN V ASSISI

od 19. do 24. julija 2020

Obiskali bomo in se zadrževali (nekoliko zaustavili) v krajih, ki jih je sv. Frančišek zaznamoval s svojo navzočnostjo. Šli bomo po njegovih stopinjah in odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristno človeškega ... Prav tako bomo ob razmišljanjih, branju Božje besede, molitvi, skupnem bogoslužju, pogovorih, smehu in petju ob kitari pod asiškimi zvezdicami izkušali resnično veselje. Skratka, idealna kraj in čas, da v tem tednu dni prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari.

Voditelj: p. Damjan Tikvič

Prijave in informacije:

p. Danilo Holc, tel.: 031 443 200;
e-naslov: danilo.holc@rkc.si

Predviden dar:

- odrasli – **180 €**
- otroci od 9 do 15 let – **130 €**
- otroci od 3 do 9 let – **100 €**
- otroci do 3. leta – **brezplačno**

Trkamo na vaše dobrotno srce, da nas tisti, ki želite, materialno podprete. Revija ostaja še naprej v osnovi brezplačna in denar ne sme biti razlog, da bi revijo odjavili, če si jo resnično želite. Veseli smo namreč, da lahko prinašamo v vaše domove duhovne spodbude, besede miru ali tolažbe ter Božji blagoslov. Tudi če nas materialno ne boste mogli podpreti, vas prosimo za podporo vsaj z molitvijo, ki je neprecenljiva.

Nekateri oddajate svoj prostovoljni dar kateremu od naših bratov minoritov osebno in ga lahko še naprej. Drugi pa sprašujete za številko računa, zato jo objavljamo:

TRR: **SI56 0420 2000 3336 155**

Slovenska minoritska provinca, Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Pripis: **Prispevek za revijo Med nami** – Duh Assisija in Brezmadežna

Za vsak vaš najmanjši dar se vam že vnaprej najlepše zahvaljujemo. Mir in dobro.

Glavna urednica Doroteja Emeršič

Prepozna sem bila,
ko sem prišla do Tvojega križa,
mного prepozna.
Videla sem le goli les,
okrvavljen od Tvoje krvi.

Prepozna sem bila,
ko sem prišla do Tvojega groba.
Ko sem našla Tvoj grob,
Te ni bilo več v njem,
da bi s solzami
pred Tvojimi ranami
izprala svoj greh.

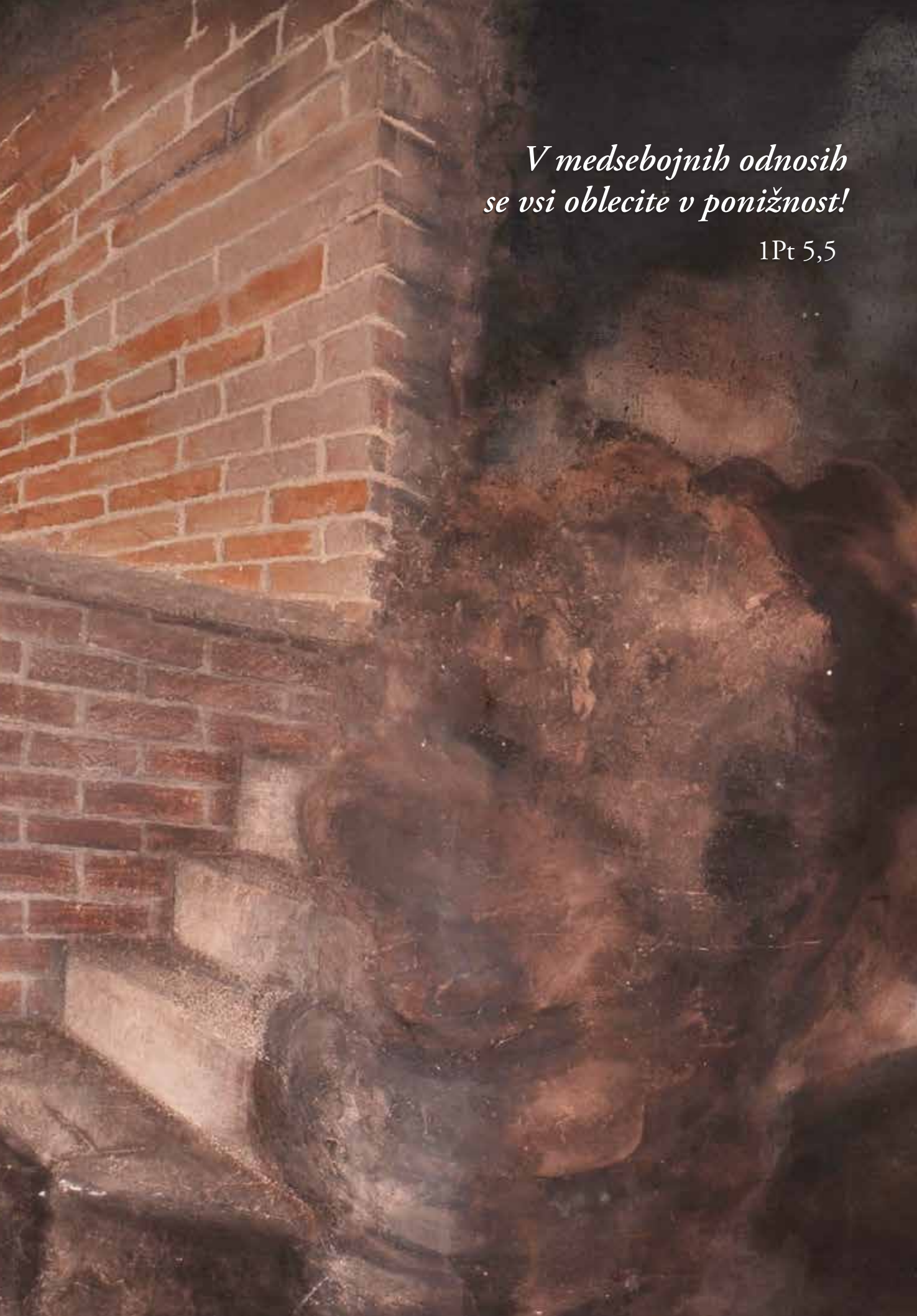
Zdaj hodim v Emavs,
z gorečim srcem poslušam
Tvojo razlago pisem.

Ko se zvečeri,
spet sedem k mizi Tvoje Besede,
da sem deležna svete Večerje.

Stanka Mihelič

*Naj nam Vstali, ki ga ni več v grobu, podeli mir in veselje, ker je smrt premagana!
Večno bomo živeli skupaj z našimi dragimi! Dokler smo na tem svetu, pa naj zdravi naše rane,
briše zamere, čisti temine naših src, da bomo zasijali v veselju vstajenjskega jutra!
Saj je zares vstal! Aleluja!*

Uredniški odbor

The image shows a close-up of a brick wall corner. The bricks are reddish-brown with light-colored mortar. On the right side of the image, there is a large, dark, and heavily textured mass that appears to be a mold or a biological growth, possibly a fungus, covering the wall and extending into the foreground. The lighting is dramatic, with strong highlights on the bricks and deep shadows in the dark mass.

*V medsebojnih odnosih
se vsi oblecite v ponižnost!*

1Pt 5,5